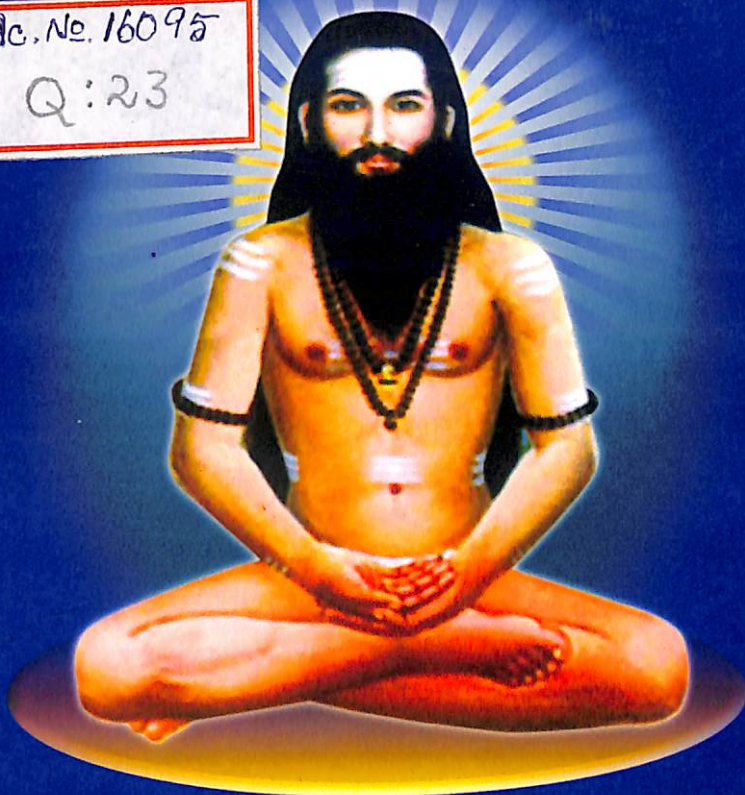

திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

Ac. No. 16095

Q: 23

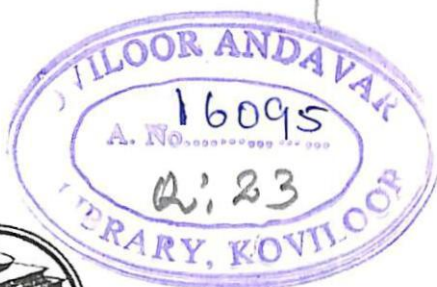

புவனேஸ்வரி இராமானுஜம்

திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

புவனேஸ்வரி இராமானுஜம்

1/6

சகுந்தலை நிலையம்

18, (171), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.

போன் : 25250092

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

ஆசிரியர் : புவனேஸ்வரி இராமானுஜம்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - நவம்பர் 2006
2-ம் பதிப்பு-செப்டம்பர், 2008

பதிப்புரிமை : © ஆசிரியருக்கு

தாள் : 11.6 வெள்ளைத் தாள்

நூல் அளவு : 12.5 x 18 செ.மீ.

ஏழுத்து : 12 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : 88

பைண்டிங் : சாதாரணக் கட்டு

விலை : ரூ. 25.00

ஒளி அச்ச : புவனேஸ்வரி இராமானுஜம்
சென்னை.

அச்சிட்டோர் : சிக்மா கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : சகுந்தலை நிலையம்
சென்னை - 600 001.

முனைவர் சண்முக.செல்வகணபதி,
முதல்வர்,
அரசர் கல்லூரி,
திருவையாறு.

அணிந்துரை

திருமதி புவனேஸ்வரி இராமானுஜம் எழுதிய திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல் என்னும் நூலைப் பயிலும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்காக எழுதிய ஆய்வேட்டில் சில மாற்றங்கட்கு உட்படுத்தி இந்நூலை உருவாக்கியுள்ளார். இவர் திருவையாறு அரசர் கல்லூரியின் முன்னை மாணவர். என்னிடம் தமிழ் பயில்வதில் ஆர்வம் கொண்டவர்.

சைவத் திருமுறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையாக விளங்குவது திருமந்திரமாகும். 'நிறைமொழி மாந்தரின் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழிதானே மந்திரம் என்ப' என்ற முன்னோர் வாக்கிற்கு ஏற்ப மந்திர நூலாக விளங்குவது திருமந்திரமாகும். இதனைப் படைத்தவர் திருமூலர். தமிழகத்தின் இவர் சித்தர் மரபின் முன்னோடி. கலிவிருத்த யாப்பில் திருமந்திரம் பாடியுள்ளார். மண்ணில் நல்ல நிலையில் வாழ்வதற்குரிய நெறிகளைக் கூறியுள்ளார். வாழ்வியல் நெறிகளை இறைநிலையிலிருந்து, அன்றாட ஒழுக வேண்டிய ஒழுகலாறுகளையும் கூறியுள்ளார். தனிமனிதன் அறப்பண்புகளைத் திருக்குறள், நாலடியார் நூற்களைப் போல் திருமந்திரம் கூறுகின்றது. மந்திரம், தந்திரம், உபதேசம் என்ற மூன்று பகுதிகளாக ஒன்பது தந்திரங்களில் கூறுகிறது. இத்தகு அருமையான நூற்பகுதியில்

பொதிந்துள்ள வாழ்வியல் நெறிகளைத் திருமதி புவனேஸ்வரி இராமானுஜம் இந்நூலில் தந்துள்ளார்.

திருமந்திரப் பெருமை, திருமந்திரம் காட்டும் அறவியல் என்ற பகுதியில் அறம் செய்வான் திறம், அறம் செய்யான் திறம், கொல்லாமை, பிறன்மனை நயவாமை, கல்வி பெறுதல்; கல்லாமையின் இழிவு, கல்வியின் ஊற்றுக்கண்ணாகத் திகழும் கேள்வித்திறன் போன்ற ஒழுகலாறுகளை எடுத்தியம்பியுள்ளார். திருமூலர் காட்டும் ஒழுக்க நெறிகளான கள்ளுண்ணாமை, பொறையுடைமை, கூடாஒழுக்கம், அன்புடைமை போன்ற நிலைகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். நிலையாமைத் தத்துவ நெறிகள் யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலைமையாமையை எடுத்துரைத்ததோடு உயிர் நிலையாமை என்ற பகுதியையும் கூறுகிறார். இது மேலும் ஆய்வதற்குரியதாகும்.

திருமூலர் கூறும் சைவ நிலையில் சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ்சுத்த சைவ நெறிகளையும், சைவ நால் நெறிகளாக சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானநெறிகள் பற்றியும் இந்நூல் தொகுத்துரைக்கின்றது. மேலும் இயமம், நியமம், ஆதனம் போன்ற யோக நெறிகளையும் குறிப்பிடுவதோடும், பிராணாயாமம் பற்றி சிறப்பாக விளக்குகிறது. காற்றை உட்கொள்வதில் யோகியர் காட்டும் விழிப்புணர்வே பிராணாயாமம் (69) என்றும் ஒவ்வொரு மனிதனும், ஒவ்வொரு நாளும் 21600 தடவை சுவாசம் செய்கிறான் என்றும், இந்நிலை மனதில் கொண்டு சிதம்பரம் ஆடல்வல்லான் ஆலயத்தில் 21600 பொன் ஓடுகள் வேயப்பட்டுள்ளன என்ற செய்தியினை இந்நூல் எடுத்துரைத்துள்ளது.

116

இறுதியாக உடலை நாம் நன்கு ஓம்ப வேண்டும். இது இறைவன் உறையும் கோயில். இக்கோயிலுக்குள் இறைவன் உள்ளான். இவரை ஆராதிக்க வேண்டியது நம் கடமை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகு நூலைப் படைத்த நூலாசிரியரைப் பாராட்டுகிறேன். ஆழமான கருத்துப் பெட்டகமான திருமந்திரத்தின் உட்பொருளைத் தாம் உணர்ந்தவாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வாழ்க அவர்தம் பணி. வளர்க அவர்தம் முயற்சி.

முனைவர் சண்முக.செல்வகணபதி

தோரணம்

சைவ இலக்கிய உலகின் பன்னிரு திருமுறைகளும், பதினான்கு சாத்திரங்களும், இறையன்பின் வெளிப்பாடாகவும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் பத்தாம் திருமுறையான திருமந்திரம் காலத்தால் முற்பட்ட திருமுறையாக இலங்குகிறது. திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் சைவ சித்தாந்த தத்துவ உண்மைகளை விளக்கும் சாத்திர நூலாகவும், சைவநெறியில் நின்று சிவபரம்பொருளை மனம், மொழி, மெய்களினால் சிந்தித்து வாழ்த்தி வழிபடுவதற்குரிய சாதனமாகிய தோத்திர நூலாகவும் விளங்குகிறது.

இவ்வுலக வாழ்வின் நியதிகளையும், பதி (இறைவன்), பசு (உயிர்), பாசம் (தளை) என்ற முப்பொருள் உண்மைகளையும் கூறும் திருமந்திரம் ஒவ்வொரு மனிதனும் உளநலத்தோடும், உடல் நலத்தோடும் வாழ வழிகாட்டும் இறை நூலாகும். இந்நூலுள் பொதிந்து கிடக்கும் பல நன்மைகளில் ஒருசிலவற்றையாவது அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவினால் 'திருமந்திரம்' குறித்து ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்காக படிக்க ஆரம்பித்த போது திருமந்திரக்கடலில் ஒரு சில துளிகளாவது படிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. ஆய்விற்குப் பின் நாமறிந்து கொண்ட திருமூலரின் உயரிய சிந்தனைகளைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவா எழுந்தது.

திருமந்திரத்திற் காணப்படும் மனிதகுலத் தேவைகட்கு அவசியமான வாழ்வியற் கூறுகளில் யான் அறிந்து கொண்டவற்றை நூலாக வெளியிட என் துணைவர் திரு.கா.இராமானுஜம் அவர்கள் ஊக்கமளிக்கவே இந்நூல் எழுந்தது.

திருமந்திரம் கூறும் கோட்பாடுகளை அறிந்தால், இறைநிலை, மனித வாழ்க்கை நிலை பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். திருமந்திரத்தில் உள்ள யோகம், தியானம், அறம், சமயநிலை இவை மனித சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயப்பனவாகும்.

◉ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உடல்-மனம்-ஆன்மா பற்றி இதைவிடத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் உரைக்கக்கூடிய நூல் தமிழில் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். இது ஒரு முனிவரின் ஞானத் தெளிவு. ஒட்டுமொத்த மனித சமுதாயத்துக்கும் அவரளித்த பரிசு என்றே கருதலாம்.

என் ஆய்வுப் பணியில் என்னை ஊக்குவித்து, நெறிப்படுத்தியதோடு, என் நூலாக்கத்திற்கும் ஆதரவு தந்து அணிந்துரை எழுதித் தந்த என் ஆசான், மதிப்பிற்குரிய முதல்வர் முனைவர் சண்முக.செல்வகணபதி ஐயா அவர்கட்கும், ஆய்வுப்பணிக்கு அனுமதி தந்த பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் என்னுடைய நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆன்மீக சொற்பொழிவாளர், சிறந்த ஆசான், நல்ல நெறியாளர், திருவையாறு அரசர் கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் சண்முக.செல்வகணபதி ஐயா அவர்கள். அவர்களின் முதுகலை மாணவியாக இரு ஆண்டுகள் பயின்று பின் இருபது ஆண்டுகள் கழித்து அவரது வழிகாட்டுதலில் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டம் பெற்று, அவரது அணிந்துரையோடு இந்நூலை வெளியிடப் பணித்த இறைவனுக்கு நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இந்நூலை நன்முறையில் கணினி ஆக்கம் செய்து தந்த நாகு கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தார்க்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். மேலும் நூல் வெளிவர ஊக்கமும் ஆக்கமும் தந்து, ஆய்வுப் பணிக்குதவிய தமையன் வேர்கள் திரு.மு.இராமலிங்கம் அவர்களையும், எந்நாளும் அருகிருந்து அருமையாய் இந்நூல் வெளிவரச் செய்த துணைவர் கி.ந.கா.இராமானுஜம் அவர்கட்கும் நன்றியை உரிக்காக்குகிறேன்.

பொருளடக்கம்

தோரணம்	7
1. திருமந்திரப் பெருமை	9
2. திருமூலரின் அறவியல்	23
3. திருமூலர் கூறும் சைவம்	49
4. உடலோம்பல் முறைகள்	63
ஆனந்தத்தின் அச்சாணி	87

1. திருமந்திரப் பெருமை

உலகம், உயிர், இறைவன் என்ற முப்பொருள்களையும் முறையாகத் தருவன திருமுறைகள். திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்று தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

‘திரு’ என்ற சொல் செல்வம், இறை, அழகு, ஒளி, பொலிவு, தெய்வத் தன்மை, நல்வினை போன்ற பல பொருள்களைக் கொண்டுள்ளது. இவ்வுலக வாழ்விற்குச் செல்வமாக அமைபவை சில. ஆயின் உயிருக்குச் செல்வத்தையும், நல்வினையையும், தர உதவியாய் இருப்பன திருமுறைகள்.

‘முறை’ என்ற சொல் ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், உறவு, கூட்டு, நன்மை, நூல் போன்ற பொருள்களைக் கொண்டுள்ளது. உயிருக்கு ஒழுங்கையும், அதனால் வருகின்ற சிறப்பையும், உயிருக்கு இறைவனோடுள்ள உறவையும், உயிர் இறைவனோடு கலக்கின்ற கூட்டையும், அதனால் உயிருக்கு ஏற்படுகின்ற நன்மைகளையும், நூலில் கூறுவது திருமுறைகளாகும்.

‘திரு’ என்பது இன்ப துன்பம் இரண்டையும் ஒப்பக் கருதும் மனச் செம்மை என்று க.வெள்ளைவாரணனார் கூறுவார்.

மக்களோடு உறவு செய்யாத சமய நிலை உலவிய காலத்து, சித்தர்கள் தோன்றி பாடல்களை இயற்றினர். சித்தர்களுள் முதன்மைச் சித்தர் திருமூலர் ஆவார். சித்தர் பாடல்கள் மக்கள் கவிதைகளாய், எளிமையில் விளங்குவதாய் வழக்கு மொழியில் அமைந்து, செய்யுள் நடையிலும், சொல்லாட்சியிலும், கருத்தமைதியிலும் மிடுக்குடைய திருமூலர் மூவாயிரத்திற்கு விளக்கந்தரும் துணைகளாய் அமைந்துள்ளன. அறநெறி, அன்புநெறி, அறிவுநெறி மூன்றையும் திருமந்திரப் பாடல்கள் விதந்தோதுகின்றன.

10 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

அறநெறி மனிதமனத்தைக் கழுவி தூய்மை செய்கின்றது. அன்புநெறி தலைவனிடத்திலே வழிப்படுத்துகிறது. அறிவுநெறி தெளிந்து ஆண்டவனுடைய அருளாமுத வாரிதியில் என்றும் இன்புற்றிருக்கச் செய்கின்றது.

திருமுறை ஆசிரியர்கள், மெய்கண்ட நூலாசிரியர்கள் அனைவருக்கும் மூலவராக, திருமூலர் விளங்குவது திருமந்திரப் பெருமையை உலகிற்கு எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

ஒரு நூலின் அருமை பெருமைகளை அந்நூலும், நூற்பாக்களும் அக்கால நூல்களிலும், பிற்கால நூல்களிலும் போற்றப் பெறுவதைக் கொண்டேயறிய வேண்டும்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாக இலங்கும் திருமந்திரம் காலத்தால் முற்பட்டது. திருமந்திரக் கருத்துகள் மூவரின் தேவாரத்திலும், மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்திலும் மெய்கண்ட நூல்கள் பதினான்கிலும், திருக்குறளிலும், சித்தர் பாடல்கள் பலவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. முன்னோர் மொழி பொருளே அன்றி அவர் மொழியும் பொன்னே போற் போற்றிய முறைமை, கருத்து, சொல்லாட்சி, சொற்றொடர் என்ற மூவகை நிலையிலும் திருமூலருக்குப் பின் வாழ்ந்த சான்றோர் பின்பற்றியமை தெரிய வருகிறது. மேலும் குறிப்பாக திருமந்திரப் பாடல்களில் கூறப்படும் சன்மார்க்கம் (நன்னெறி), சகமார்க்கம் (தோழமை நெறி), சற்புத்திர மார்க்கம், (மகன்மை நெறி) தாசமார்க்கம் (பணி நெறி) என்ற நான்கு நெறிகளையும் முறையே மாணிக்கவாசகர், சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலாயினோர் கடைபிடித்து நின்று இறைவனைப் பாடிப் பரவியமை அவர்தம் திருவாசகத் தேவாரப் பாடல்களால் தெரிய வருகின்றது.

திருமந்திர யாப்பு

திருமந்திரம், நாற்சீர் அடி நான்கு கொண்ட கலிவகை யாப்பினால் அமைந்துள்ளது. துள்ளல் ஒசை தழுவிய இக் கலிப்பா

வகை திருமூலர் திருமந்திரத்தில்தான் முதன்முதல் காணப்படுகிறது. இவ்வகை யாப்பு நடை பின்னர் திருநாவுக்கரசர் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இதனைத் திருமந்திர யாப்பு என வழங்குதல் தகும் என யாழ் நூலாசிரியர் விபுலானந்தர் கூறுகிறார். தொல்காப்பிய இலக்கண முறைப்படி தரவு கொச்சகக் கலிப்பா என்ற பாவகையைச் சார்ந்தது. திருமந்திரம். பிற்கால இலக்கண நூல்கள் இதனைக் கலிவிருத்தம் எனக் குறிக்கின்றன. பெரும்பாலும் இயற்சீர் வெண்டளையும் சிறுபான்மை வெண்சீர் வெண்டளையும் இந்நூலில் அமைந்துள்ளன.

ஒவ்வொரு பாடலிலும் முதல் மூன்று வரிகளில் ஒவ்வொரு அடியிலும் பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் (மெய்நீக்கி) அமைந்துள்ளன. இறுதி அடி நேரசையில் தொடங்கினால் பதினொரு எழுத்துக்களும், நிரை அசையில் தொடங்கினால் பன்னிரண்டு எழுத்துக்களும் அமைந்துள்ளன.

திருமந்திரப் பாடல்களில் சில இடங்களில் அந்தாதியாய் (716 பாடல்களில்) வந்துள்ளன.

திருமந்திர நூலில் முந்நூற்றுப் பதினான்கு பாடல்களில் வெவ்வேறு சந்த அமைப்பினைக் காணமுடிகின்றது.

கலிவிருத்தமாய் அமைந்த திருமந்திரம் முழுவதும் ஒரே வகையான நடையில் அமைந்துள்ளது. பெயருக்கு ஏற்றபடி மந்திரம் போல் சுருங்கிய சொற்களில் ஆழ்ந்த பொருள் திட்பமாக அமைந்துள்ளது. கலிவிருத்தம் என்ற இந்த யாப்பு வடிவம் சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை. சிலப்பதிகார கானல் வரியிலும், தேவார மூவர் பதிகங்களிலும், கம்பராமாயணத்திலும் காணப்படுகின்றது.

திருமூலர் காலமும் வரலாறும்

திருமூலரின் காலத்தை வரையறுப்பதில் அறிஞர்களிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. கி.மு. 6000

12 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

தொடங்கி கி.பி. 900 வரை வெவ்வேறு ஆசிரியர்களால் திருமூலரின் காலம் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு அறிஞரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் திருமூலரின் காலத்தை வரையறை செய்ய முயன்றுள்ளனர்.

1. 'மூலர் காலம் கி.பி. 100க்குப்பின் 900க்கு முன்' என்றுயோகி சுத்தானந்த பாரதியார் கூறுகிறார்.

2. திருமந்திர நூல் வெளிப்பட்ட ஆண்டு கி.பி. 600 என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். திருமந்திரம் தோன்றிய காலம் யாது என்பதை எவரும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிவயோகத்தில இருந்திருந்தார். எனவே இன்றைக்கு ஏறத்தாழ ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருமந்திரம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதற்கு இடம் இருக்கிறது.

இக்கருத்துக்களால் சைவ சமயச் சான்றோர் யாவர்க்கும் காலத்தால் முந்தியவராகத் திகழ்கிறார் திருமூலர். அவர் எழுதிய திருமந்திரம் பிற சைவாகம நூல்களுக்கு ஆதிநூலாக விளங்குகிறது என்பது தெரியவருகிறது.

திருமூலர் வரலாறு

திருமூலர் வரலாறு சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் ஒரு வரியாய்ச் சுட்டப்பெற்று, நம்பியாண்டார் நம்பி செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் நான்கு வரிச் செய்யுளால் வளர்ந்து, சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்'னம் வந்த திருமூலர் வரலாற்றை ஒரு சிறு ஒவியமாக கயிலாயத்து ஒரு சித்தர் என்று உமாபதி சிவாச்சாரியார் பாடியுள்ளார்.

வடகயிலையில் வாழ்ந்த சிவயோகியார் ஒருவர். அகத்தியரைக்காண தென்திசை வந்தார். திருவாவடுதுறைக்கு அண்மையில் வருகின்றபோது சாத்தனூரிலே மூலன் என்னும் இடையன் இறந்து கிடக்க அதற்கு ஆற்றாது பசுக்கள் கதறுகின்ற

நிலையைக் கண்டார். கருணை, உள்ளத்தைக் கரைத்தது. பசுக்களின் துன்பத்தைப் போக்கச் சிவயோகியார் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் முறையால் மூலன் உடலிற் புகுந்தார். பசுக்கள் மகிழ்ந்தன. மூல யோகியார் மாடுகளை அவரவர் வீட்டில் சேர்ப்பித்துவிட்டு ஊர்ப் பொதுவிலுள்ள அரசர் மன்றம் ஒன்றில் தங்கிச் சிவயோகம் பயிவ்வதானார். பழைய உடல் மறைந்தமையால் இந்த உடலிலேயே வாழவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது. ஆதலால் திருவாவடுதுறையிலுள்ள அரச மரத்தின் “ழிருந்து, சிவயோகத்தில் ஆழ்ந்து திருமந்திரமாலை 3000 அருளிச் செய்தார். மீண்டும் வடகயிலை சென்றார் என்பது சேக்கிழார் பெரியபுராணம் தரும் வரலாறு ஆகும்.

திருவாவடுதுறைப் புராணத்தும், செவிவழிச் செய்திகளிலும், திருக்கோடிக்கா ஸ்தல மான்மியத்திலும் சிறிது மாறுபாட்டுடன் திருமூலர் வரலாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. சேக்கிழார் தந்த வரலாறே பெரும்பாலான சமய ஆராய்ச்சியாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இத் திருமூலர் வரலாற்றைத் திருத்தொண்டர் புராணசாரம் ஒரு பாடலில் கூறுவது பின்வருமாறு

கயிலாயத்தொரு சித்தர் பொதியில் சேர்வார்

காலிரிசூழ் சாத்தனார் கருது மூலன்

பயிலா நோயுடன் வீயத்துயர நீடும்

பசுக்களைக் கொண்டு அவனுடலில் பாய்ந்து போத

அயலாகப் பண்டையுடல் அருளால் மேலி

ஆவடு தண் துறையாண்டுக்கொரு பாவாக

குயிலாரும் அரசடி யிலிருந்து வறிக்

கோதிலா வடகயிலைக் குறுகி னாரே.

திருமந்திர நூலின் அமைப்பு

திருமந்திரம் தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என்ற மூன்று பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. தந்திரம் என்பது செயல்முறைகளை

14 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

விளக்கும் கர்மபாகம். மந்திரம் என்பது கருத்துன்றலாகிய உபாசனைப்பகுதி. உபதேசம் என்பது ஞானக்கேள்வி. இப்பகுப்பின்படி திருமந்திரத்தில் அமைந்து வரும் ஒன்பது தந்திரங்களும் மும்மூன்றாக தந்திரம், மந்திரம் உபதேசம் என்ற பகுதிகளாக அமைந்துள்ளன.

கர்ம பாக அறிவால் பசுஞானத்தை அகற்றி, மந்திரமாகிற உபாசனாபாக அறிவால் பசுஞானத்தையும் கடிந்து உபதேச பாகத்தால் சிவஞானம் பெற்று ஆன்மாக்கள் உய்ய வேண்டும் என்பதை திருமந்திரம் விளக்குகிறது.¹⁴

ஒன்பது தந்திரங்களாக திருமூலர் சைவாகமத்தை விளக்கியுள்ளார்.

சிறப்புப் பாயிரம்

சிறப்புப் பாயிரத்தில் வேதம், ஆகமம், திருமந்திரத் தொகைச் சிறப்புக்களையும், குரு பாரம்பரியம், திருமூலர் வரலாறு, மும்மூர்த்திகளின் முறைமையையும் விளக்கியுள்ளார்.

முதல் தந்திரம்

அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. யாக்கை, இளமை, செல்வம், உயிர் இவற்றின் நிலையாமைத் தத்துவத்தை விளக்கி, காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஒழித்து, அறத்தோடு வாழ வழி காட்டுகிறது. இருபத்து நான்கு தலைப்புகளைக் கொண்டது. வேண்டாமைத் தத்துவமாக கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறர்மனை நயவாமை, மகளிர் இழிவு, கள்ளுண்ணாமை, கல்லாமை பற்றிக் கூறுவதோடு, வாழ்விற்கு வேண்டிய அறங்களாய் தானச்சிறப்பு, அன்புடைமை, கல்வி, கேள்வி, நடுவுநிலைமைகளை எடுத்தியம்புகிறது.

இரண்டாம் தந்திரம்

அகத்தியம் முதல் பெரியோரைத் துணை கோடல் ஈறாக இருபத்து ஐந்து பிரிவுகளை உடையது. உலக அழிவும், அதனை நிகழ்த்தும் சிவபெருமானின் அட்ட வீரட்டச் செயல்களும், பின்பு படைத்துக் காத்து அழிக்கும் திறமும் இப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் தந்திரம்

அட்டாங்க யோகம் முதல் சந்திர யோகம் வரை இருபத்தொன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. அட்டாங்க யோகமும், அட்டாங்க சித்தியும் விளக்கமாக விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. சரீர சித்தி உபாயம், கேசரியோகம், பரியங்க யோகம் முதலானவையும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நான்காம் தந்திரம்

அகபை முதலாக நவாக்கரி சக்கரம் வரை பதின்மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஆதி மந்திரமாகிய 'சிவாயநம' எனும் திருமந்திரம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. திருவம்பலச் சக்கரம், திருவருள் அம்மையின் சக்கரம், வயிரவி சக்கரம், ஏரொளிச் சக்கரம், நவாக்கரி சக்கரம் என்பன விளக்கப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் தந்திரம்

சுத்த சைவம் முதலாக உட்சமயம் ஈறாக இருபது பிரிவுகளை உடையது. நால்வகைச் சைவங்களையும், நால்வகை மார்க்கங்களையும் விளக்குவதோடு சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான நெறிகளையும் இந்நெறிகளைப் பின்பற்றுபவர் அடைகின்ற சாலோக, சாஸூப, சாமீப, சாயுச்சிய நிலைகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆறுசமயங்கள் பற்றியும் சிவசமயம் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் தந்திரம்

சிவகுரு தரிசனம் முதல் பக்குவன் ஈறாகப் பதினான்கு பகுப்புகளை உடையது. சிவனே குரு, திருவடிப்பேறு, துறவு, தவம், திருநீறு, தவவேடம், ஞானவேடம், சிவவேடம் பற்றியும் பொய்க்குரு, பொய்த்தவம் பற்றியும் விளக்கம் காணப்படுகிறது.

ஏழாம் தந்திரம்

ஆறாதாரம் முதல் இதோபதேசம் ஈறாக முப்பத்தெட்டு பகுதிகள் உள்ளன. அண்ட, சதாசிவ, ஆத்தம, ஞான, சிவலிங்கங்கள் பற்றியும்; பூசைகள் பற்றியும் பசு இலக்கணம், அசற்குரு, சற்குருநெறி, கூடாவொழுக்கம், இரங்கல் முதலியனவும் இதோபதேசம் என்பனவும் விளக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

எட்டாம் தந்திரம்

உடலிற் பஞ்சபேதம் முதல் சோதனை ஈறாக நாற்பத்துமூன்று பகுதிகள் உள்ளன. உடம்பின் பாகுபாட்டைப் பஞ்சபேதம் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். சைவ சித்தாந்தத்தின் விளக்கம், பசு, பதி, பாசம் வேறின்மை, முக்குற்றம், முப்பதம், மும்முத்தி என வருவனவும், முத்தியுடைமை, பத்தியுடைமை பற்றியும் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

ஒன்பதாம் தந்திரம்

குருமட தரிசனம் முதல் சர்வ வியாபி ஈறாக இருபத்திரண்டு பகுதிகளையுடையது. குருமட தரிசனம் என்பது ஒளி விளங்கும் இடத்தைக் குறிக்கும். இவ்வொளி கண்டவர் அடையும் பயன் இங்குக் கூறப்படுகின்றது. பஞ்சாக்ர விளக்கங்கள், திருக்கூத்து தரிசனம், ஞானோதயம், சிவதரிசனம், முக்திபேறு, சூனிய சம்பாஷனை, மோன சமதி, தோத்திரம் என்பவை விளக்கப்படுகின்றன.

இதன்கண் ஒன்பது தந்திரங்களுள் சைவ சமயப் பாரம்பரியமே விளக்கமாக உள்ளது எனக் கொள்ள ஏதுவாகின்றது.

சிவாகமங்களின் சாரமாக இருப்பதால், நூல் முழுவதும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களே உள்ளன.

மந்திரம் என்ற மறைமொழி

திருவாவடுதுறையில் சிவயோகத்திலிருந்து திருமந்திரப் பாடலை அருளிய திருமூலர் தமிழாகமமாக திருமந்திரத்தை இயற்றியமைக்கு அகச் சான்றாக அமைவது,

பின்னைநின் றென்னே பிறலி பெறுவது
முன்னைநன் றாக முயல்தவம் செய்கிலர்
என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் றாகத் தயிழ் செய்யு மாரே (திரும. 81)

என்ற பாடலாகும். இங்கு தமிழ் செய்தல் என்பது ஆகமத்தைச் செய்தலாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

நான் பூமிக்கு வந்த காரணம் என்னவென்றால் எல்லா ஆகமங்களுக்கும், ஐந்தொழிற்கும் அடிப்படையாவதும், ஆதாரமாவதுமான திருக்கூத்தின் இயல்பை விளக்கும் வேதத்தை தமிழ் வேதமாகவே சொல்ல வந்தேன் என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

திருமந்திரத்திற்குத் திருமூலர் இட்டபெயர் திருமந்திர மாலை என்பதாகும். இதனையே, ஞானம் முதல் நான்கு மலர் நற்றிரு மந்திர மாலை” என்று சேக்கிழார் பெருமான் குறித்தருளியுள்ளார். மந்திரம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் சொன்ன சொல்லின் பொருட்தன்மை எந்த இடத்திலும் குறைவின்றிப் பயன்தரும் வகையில் சொல்லப்பட்டு, அந்தச் சொல்லின் ஆற்றல் அனைத்தையும் தன்னிடம் பொதிந்து வைத்துள்ள செறிவுடைய நல்ல மொழியைக் குறிக்கும். இதனால்தான் தொல்காப்பியர்,

நிறைமொழி மார்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறை மொழி தானே மந்திரம் என்ப²⁶

18 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

என்று குறிப்பிடுகின்றார். பலர்க்கும் புலப்படாது மறைந்துள்ள அரிய உண்மைகளைத் தன்னகத்தே பொதிந்துள்ள மொழிகளைத் தவிர மற்றைய மொழிகள் மந்திரங்கள் ஆகா என்பது 'மறைமொழி தானே மந்திரம்' என்ற ஏகாரத்தால் தெளிவுறுகிறது.

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

என்று திருவள்ளுவரும் குறளில் பேசுகின்றார். நிறைமொழி மாந்தர் ஆக வாழ்ந்த திருமூலர் அருளிய மறைமொழிதான் திருமந்திரம் ஆகும்.

மனனம் செய்பவனைத் திராணனம் செய்வது அல்லது இரட்டிப்பது மந்திரமாகும்.

ஆகு மனாதி கலையுா கமவேதம்
ஆகுமந் தந்திர மந்நூல் வழிநின்றல்
ஆகு மானாதி யுடலல்லா மந்திரம்
ஆடுஞ் சிவபோ கதமுப தேசமே (திரும. 2379)

சிவபெருமான் தன்னை உணர்ந்தவர்கட்கு மந்திரம், தந்திரம், உபதேசம் முதலியவற்றை அருளுவான். இம்மூன்றும் அடங்கியது ஆகமம். இவ்வாகமத்தையே திருமந்திரமாகத் தந்தார் திருமூலர். குறிப்பாக சிவஞான செந்நெறியைச் சென்றடைவதற்கான சொல்நெறியாக ஆக்க வழிபாடு நடத்துவதற்குரிய மந்திரங்களைத் தம் நூலான திருமந்திரத்தில் நான்காம் தந்திரத்தில் விதந்தோதியுள்ளார்.

மந்திரம் மன+(ஸ்)திரம் - மனத்தால் நினைப்பவனைக் காப்பது. மந்திர யோகம் என்றால், நினைப்பவனைக் காத்து, இறைவனோடு கூட்டும் நெறி என்று பொருள்படும்.

மந்திரங்களை ஒதினால் இம்மைப் பயனும், மறுமைப் பயனும் ஒருங்கே கிடைக்கும் என்று சான்றோர்கள் நம்பினர். மந்திரங்கள் எல்லாம் சிறந்த ஒலியின் கூட்டம். சான்றோர்கள் பலர்

நல்ல ஒலியின் கூட்டத்தை நாதோபாசனையாக இறைவனிடத்துக் காட்டினர். பயன்பெற்றனர்.

மந்திரங்களிற் சிறந்தது பஞ்சாக்ஷரம். அதனால் உண்டாகும் பயன் பல. மந்திரங்கள் ஒலிக்குவியல்கள். அவற்றிலுள்ள சொற்களுக்கு அகராதியைக் கொண்டு பொருள் செய்ய முடியாது. அந்தச் சொல்லுக்குப் பொருள் இருந்தாலும், அந்தப் பொருளோடு நிற்பல் கூடாது. மந்திரங்களுக்கெல்லாம் தனிப்பொருள் உண்டு. ஓசையமைப்பு, சொல்லின் அமைப்பு, பொருளில் உள்ள குறிப்புகள் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்து மந்திரத்திற்கு ஆற்றலை உண்டாக்குகின்றன. ஒலியினால் பல காரியங்கள் நிகழும் என்பதை இப்பொழுது உள்ள அறிவியல் ஆய்வாளர்கள் நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மந்திரம் என்ற சொல்லாட்சியைப் புரிந்து கொண்டு திருமந்திரப் பாடல்களை உணரும்போது திருமந்திரம் இலக்கியத்திற்கு இலக்கியமாகவும், மந்திரத்திற்கு மந்திரமாகவும் விளங்குகின்றமை புலனாகின்றது.

திருமந்திரத்தில் மந்திரம்

திருமந்திர நூலில் பாயிரப் பகுதியில் ஐந்தாவதாக திருமூலர் வரலாறு உள்ளது. திருமந்திர நூலைத் திருமூலர் அருளியதற்கான காரணத்தை,

நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லின்
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே (திரும. 85)

தான் இறைவனை நினைந்து பெற்ற இன்பத்தை, உணர்வுறு மந்திரத்தை, மறைப்பொருளை இவ்வுலகம் அடைய உரைத்ததாகக் கூறியுள்ளார். திருமந்திரத் தொகைச் சிறப்புப் பகுதியில்,

20 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

மூலன் உரைசெய்த மூலாயிரத் தமிழ்
 ஞால மறியவே நந்தி யருளது
 காலை யெழுந்து கருந்தறிந் தோதிடின்
 ஞாலத் தலைவனை நண்ணுவ ரன்றே (திரும. 99)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் மூலனாகிய என்னால் கூறப்பட்ட மூலாயிரம் தமிழ் மந்திரங்களை ஒதி வந்தால் உலகத் தலைவனான இறைவனை அடையலாம் என நம்பிக்கை தருகிறார்.

சிவாகம மந்திரங்கள் திருமந்திரத்தில் முழுவதும் பேசப்பட்டனும் நான்காம் தந்திரத்தில்தான் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆறாம் பகுதியாகிய வயிரவி மந்திரம் எனுந் தலைப்பில் ,

காணும் இருதய மந்திரமும் கண்டு
 பேணும் நமஎன்று பேசும் தலைமேலே
 வேணு நடுவுமிக நின்ற ஆகுதி
 பூணும் நடுஎன்ற அத்தம் சிகையே (திரும. 1092)

என்று பாடியுள்ளார். கூறும் மந்திரம் பொருள் உணர்ந்து தலையின் மீது விறற்றிருக்கும் சத்திக்கு வணக்கம் செய்க. மூங்கில் குழாய் போன்றுள்ள நடுநாடியின் வழியாய் உச்சியில் பொருந்தி நீ அளிக்கும் ஆகுதியை ஏற்பாள். உச்சியின் நடுவே விளங்குவது 'சிகா' என்ற மந்திரம் என்று அறிவாயாக.³² திருமூலர் தமது மூலாயிரத்து நாற்பத்தாறாவது பாடலில் தாம் கூறிய திருமந்திரக் கருத்தை,

மூல னுரைசெய்த மூலாயிரந்; தமிழ்
 மூல னுரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
 மூல னுரைசெய்த முப்பது உபதேசம்
 மூல னுரைசெய்த மூன்றுமான் றாமே (திரும. 3046)

என்று பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் மூலாயிரப் பாடல்கள், முந்நூறு மந்திரங்கள், முப்பது உபதேசங்கள் என்ற மூவகையும்

இறைநெறியே என்று விளக்குகின்றார். முடிவான மந்திரங்களும், அவற்றை

உருவேற்றும் முறைகளும் அவற்றை அமைக்கும் சக்கரங்களும், அம்மந்திரங்களுக்குரிய தெய்வங்களும், அத்தெய்வங்களெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தின் வழி நின்றலும் திருமூலரால் திருமந்திர நூலில் முழுமையாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

திருமந்திரக் கோட்பாடுகள்

அரிய பொருளை எளிய சொற்களால் அனைவருடைய உள்ளத்தில் பதியும்படிக் கூறுதல் திருமூலரின் சிறப்பு இயல்பாம். அவை செவிக்கும், சிந்தனைக்கும் இனிமை பயக்கும் தேன் துளிகளாகும். அந்தத் தேன் துளிகளில் சில.

சிவனொடுடாக் குந்திய்வம் தேடினும் இல்லை (திரும. 5)

என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே (திரும. 81)

நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம் (திரும. 85)

பதியணு கிப்பக பாகம் நீல்லாவே (திரும. 115)

யாவர்க்கு மாம் உண்ணும் போடுதாரு கைப்பிடி
(திரும. 270)

அன்பும் சிவமும் இரண்டுடன்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார் (திரும. 270)

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேன் (திரும. 724)

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை (திரும. 1467)

22 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உள்ளம் ெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம் (திரும. 1823)

நடமாடக் கோயில் பகவற் ெகான்றியில்

படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே (திரும. 1857)

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் (திரும. 2104)

தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை (திரும. 2355)

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்

ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்

ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்

ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே (திரும. 2615)

சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும் (திரும. 2716)

உய்ய வல்லார்க்கு உயிர் சிவஞானமே (திரும. 2822)

இவை போல்வன பல சொற்றொடர்கள், பாடல் வரிகள் பல எழுத்தாளர்கள், சொற்பொழிவாளர்கள், ஆன்மீகவாதிகளால் இன்று எடுத்தாளப் பெற்று, மக்களிடையே புகழ் பெற்ற திருமந்திரக் கோட்பாடாய் மிளிர்கின்றன. திருமந்திரம் முழுவதும் சைவ சித்தாந்த செம்பொருள்களையும், சிறந்த யோகப் பயிற்சியின் நுட்பங்களையுமே விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்

மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை

திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்

ஒருவா சகிமன் றுணர்

என்ற பழம்பாடல் திருமந்திரப் பொருளின் சிறப்பை எடுத்தோதுகின்றது.

2. திருமூலரின் அறவியல்

மனித மனத்தைக் கழுவி தூய்மைப்படுத்தும் அறநெறியையும், மனிதனைத் தலைவனாகிய இறைவனிடத்து வழிப்படுத்தும் அன்பு நெறியையும், மனிதன் இறைவனிடம் ஐக்கியமாகும் அறிவு நெறியையும் தமது நூலான திருமந்திரத்தில், திருமூலர் விளக்கியுள்ளார். நூல் முழுவதும் அற நெறிகள் கலந்து நிற்கின்றன. உள்ளதை உணர்ந்து, அல்லதை விடுத்து நல்லதைச் செய்தல் அறமாகும்.

ஞானத்தைக் கூறவந்த திருமூலர் முதலில் எளிமையான அறவாழ்வு பற்றி உபதேசம் செய்கிறார். இங்கு உடம்பும், செல்வமும், இளமையும், உயிரும், நிலையற்றவை. அறம் மட்டுமே நிலைக்கும். அதனால் அறவாழ்வு வாழ வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார்.

வாழ்வின் நோக்கும் போக்கும் காலம் காலமாய் மாறுபட்டு வளர்ந்து வருகிறது. ஆயினும் அறச்செயல்கள் அருகி விடவில்லை.

வேதங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு முதலியவற்றை உணர்த்தி வீடுபேற்றுக்கான வழியில் நெறிப்படுத்துவனவாகும். இக்கருத்தைத் திருமூலர்,

வேதத்தை விட்ட அறமில்லை; வேதத்தின்
ஓதத்தகும் அறம்எல்லாம் உள; தர்க்க
வாதத்தை விட்டு, மதிஞர் வனமுற்ற
வேதத்தை ஓதியே, வீடு பெற்றார்களே (திரும. 51)

என்று பாடுகின்றார்.

அறம் என்பது யாது? யாருக்கு உதவி செய்தலை அறம் என்று கூறுவர்? திருமூலர் “அற்று நின்றார் உண்ணும் உளனே

24 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

அறன்” என்று கூறுகிறார். அதாவது பொருள் அற்று நின்றார்க்கு உணவு கொடுப்பதே அறம் என்று பொருள்.

திருமூலரின் அறவியல் நெறிகள் திருமந்திர நூல்* முழுமையும் பரவிக் கிடப்பினும், முதல் தந்திரத்தில்தான் மிகுதியாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இக்கருத்தை பன்னிரு திருமுறை வரலாறு,

ஞானம் பெற முயல்வோர் அதற்குத் தகுதியுடையவராகத் தம்மைத் தூய நல்லொழுக்க நெறியில் நிலைக்கச் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என வற்புறுத்தி, அதற்குரிய சாதனங்களையும் உபதேசிப்பது திருமந்திரத்தின் முதல் தந்திரமாகும் எனப் பகர்கின்றது. சிவானந்த நெறி அடைந்து அடைந்து உய்யச் செலுத்தும் அறங்களை திருமூலர் விரிவாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். ‘நான்’ என்ற செருக்கினை அறுக்கும் அறநெறியாக, நிலையாமை பற்றி விளக்குகிறார். திருமூலர் காட்டும் அறங்கள் தலைவனை எண்ணித் தலைப்பட்டவர்க்குத் தடம் காட்டும் அறங்கள்.

திருமந்திரத்தின் முதலாம் தந்திரத் தலைப்புகள் எல்லாம் திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நீதிநூல்களில் காணப்படுவன. தலைப்புகள் நீதிநூல்களை ஒத்திருந்த போதும் கருத்துகள் வேறுபடுகின்றன. அவற்றில் ஆன்மீக முத்திரையைத் திருமூலர் பதிக்கின்றார்.

உடல் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை என நால்வகை நிலையாமைகளை உணரும் மனிதன் வாழுங்காலத்தில் செய்ய வேண்டிய அறங்களைப் பட்டியலிடுகிறார். வேண்டுவன கடைப்பிடித்தலும் வேண்டாதன நீக்குதலும் அறம் என்ற கூற்றிற்கு இணங்க, காமம், கள், புலால், அவா நீக்க வேண்டும் என்றும், அன்பு, தானம், கல்வி, கேள்வி, நடுவுநிலைமை, பொறையுடைமை, பெரியாரைத் துணைகோடல் என்பவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

அறம் என்னும் திறம்

பொருளையும், உணவையும் பிறர்க்குக் கொடுத்து வாழும் அறவாழ்வு மேலானது. நாமாகவே கொடுப்பது தானம். பிறர் கேட்டு பின் நாம் கொடுப்பது தர்மம். காக்கை தன் இனத்தாரை அழைத்து உணவைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதலை நினைவூட்டி, அவர் உயர்ந்தோர், இவர் தாழ்ந்தோர் என எண்ணாமல் விருந்து வரும்போது அவரோடு கூடி உண்ணுங்கள். பழம் பொருளைக் காப்பாற்றி கவலைப்படாதீர் என அறம் பாடுகின்றார்.

ஆர்க்கும் இடுமீன் அவர்இவர் என்னன்மீன்
பார்த்துஇருந்து உண்மீன் பழம்பொருள் போற்றன்மீன்
வேட்கை உடையீர் விரைந்து ஒல்லை உண்ணன்மீன்
காக்கை கரைந்து உண்ணும் காலம் அறிமீனே (திரும. 250)

மேலும், 'யாவார்க்குமாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி' என்றும், 'அற்று நின்றார் உண்ணும் ஊண் அறன்' என்றும் கூறி உணவு வழங்கி உண்ணுதலைச் சிறந்த அறமாக்குகிறார்.

கற்றும் அருளுணர்ச்சி கமழ்பவரே மானிடராவர். கருமித்தனமற்று, சுயநலம் அற்று, தாராளமான ஈகை தாங்கி நின்றார் விருந்துடன் உண்ணும் இரத்தமற்ற உணவே அறமாகும்.²⁷

அறம் செய்வான் திறம்

அறவழியில் வாழ்பவரின் இயல்பாக,
தாம்அறிவார் அண்ணல்தான் பணிவார்அவர்;
தாம்அறிவார் அறம்தாங்கி நின்றார் அவர்;
தாம்அறிவார் சிலதத்துவர் ஆவர்கள்;
தாம்அறிவார்க்குத் தமர்பரன் ஆமே (திரும. 251)

தம்மை அறிபவர் சிவன் திருவடி வணங்கி, அறத்தை மேற்கொண்டு, உண்மை உணர்ந்து, இறைவனை உறவினராகக் கொள்பவர் ஆவார். யாவார்க்குமாம் எனக் தொடங்கும் பாடலில்,

யாவர்க்குமாம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை
 யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கு ஒரு வாயுறை
 யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி
 யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே (திரும. 252)

என்று பாடி உயர்திணை அஃறிணைப் பாகுபாடின்றி உணவளித்தலைத் திருமூலர் அறமாக்குகிறார். இச்செயல் யாவும், யாவராலும் இயலக்கூடிய எளிய அறச்செயல்கள் என்பது இங்கு நினைவுகூரத் தக்கதாகும். தழுக்கிய நாளில் தருமம் செய்யலீர் என விளித்து, இம்மையில் அறம் மறந்தவர்க்கு இறைவன் வழித்துணையாக வரமாட்டான்; விளைக்கும் தவம், அறம் இரண்டும் மேலே நம்மோடு துணையாக வரக் கூடியன என்கிறார்.

அறம் செய்யான் திறம்

நல்லறம் செய்யாதவர் பெற்ற செல்வம் வீண். அது எட்டிப் பழத்தைப் பொத்தது. பழமாயினும் அதன் கசப்பால் பயனிலாது போல ஈயாதார் செல்வம் பயனிலாது போகும். அறத்தின் பயனை மக்கள் அறியாமல் இருக்கின்றனரே என்ற கருத்தை,

ஒழிந்தன காலங்கள்; ஊழியும் போயின;
 கழிந்தன கற்பனை; நாளும் குறுகிப்
 பிழிந்தன போலத்தம் பேரிடர் ஆக்கை
 அழிந்தன கண்டும் அறம் அறியாரே (திரும. 261)

எனப் பாடி காலம் கழியுமுன் அறம் செய்ய வேண்டும் என்கிறார். அறத்தைப் பேணி நம்மைக் காணுவதற்கு உடலைப் பேணுவது இன்றியமையாதது போலவே உடலைப் பேணுவதற்கு அறத்தைப் பேணுவது இன்றியமையாதது. அறம் பேணலும் உடல் பேணலும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தனவாகும். அறத்திற்கு உடல் ஆதாரம் உடலுக்கு அறம் ஆதாரம். இக்கருத்தைத் திருமூலர்,

இருமலும் சோகையும் ஈளையும் வெப்பும்
 தருமம்செய் யாதவர் தம்பாலது ஆகும்.

உரும்இடி நாகம், உரோணி, கழலை

தருமம்செய் வார்பக்கல் தாழகிலாவே

(திரும. 263)

என்று பாடுகிறார். திருமூலரின் அறக்கருத்தின்படி அறம் செய்யாதவர்க்கு மன உளைச்சலால் நோய்கள் உண்டாகும் என்பதும், அறம் செய்தவர் மனம் இறை நினைவால் மகிழ்வோடிருப்பதால் நோய்கள் அணுகாது என்பதும் திண்ணம். வந்தபின் மருந்துகள் தேடி அலைவதைவிட வாராமல் காப்பது நல்லது.

வாராமல் காக்கும் வழி அறவழிப்படுதல். அறவழிப்படுதலாவது நல்லன ஆக்குதலோடு அல்லன நீக்குதலுமாம்.

நல்லுடலோடு வாழ அறம் செய்ய வேண்டும் என்பது பெறப்பட்டது. இறைவனை வணங்காமையும், இரந்தவர்க்குக் கொடாமையும், சோலை மரங்கட்கு நீர் ஊற்றாமையும், அறமற்ற செயல் எனத் திருமூலர் கூறுவதால், இறைவனை வணங்குதலும், இரந்தவர்க்கு ஈதலும், சோலைக்கு நீருற்றி மரங்களைப் பராமரித்தலும் மிகச் சிறந்த அறங்கள் எனப் பெறப்படுகிறது. அறத்தால் இன்பம் உயிர்கள் அடைவதைக் கண்டும், பிறர்க்குக் கொடுக்க அறியாத பேதையர் அன்பிலாத உள்ளம் கொண்டவராய் அறத்தை அறியவில்லை எனத் திருமூலர் ஆதங்கப்படுகிறார். 'அன்பு இலார் சிந்தை அறம் அறியாரே' எனப்பாடி அன்பையும் அறத்தையும் ஒன்றுபடுத்துகிறார்.

கொல்லாமையும், புலால் மறுத்தலும்

கொல்லாமை என்ற அதிகாரத்தில் எந்த உயிரையும் கொல்லாதிருத்தல் அறம் எனப் பேசும் வள்ளுவர்,

நல்ஆறு எனப்படுவது யாதுஎனின் யாதுஒன்றும்

கொல்லாமை சூழும் நெறி¹⁸

28 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

எனக்கூறி கொல்லாமை உயர்நெறி என வலியுறுத்துகிறார். பூசைக்குரிய பன்மலர் கொல்லாமைதான் எனத் திருமூலர்,

பற்றுஆய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்
நற்றார் நடுக்கற்ற திபமும் சித்தமும்
உற்றுஆரும் ஆவிஅமர்ந்து இடம் உச்சியே (திரும. 197)

என்று பாடுகின்றார். கண்மலரொளியை நல்ல மாலையாக்கி, அசைவிலா மனத்தை நல்ல தீபமாக்கி, பூசைக்குரிய மலராகக் கொல்லாமையைத் திருமூலர் காட்டி புறப்பூசையல்லாத அகப்பூசையை விளக்குகிறார்.

கொல்லா விரதம் குவலயம் எல்லாம் ஓங்க
கொல்லா விரதம் கொண்டவரே நல்வேரார்

எனத் தாயுமானவர் கூறி அருளுவது இவண் நோக்கத்தக்கது. மனிதன் வாழ்விற்குரிய அறங்களைச் செய்யாமல், பணம், பதவி போன்ற அதிகாரங்களால், 'அவனைக் கொல், அவனைக் குத்து' என்று கூறி ஆணவச் செயல் புரிகின்றான். மனிதர்களை ஒருவன் வதைத்தால், அவனை மிகவும் கடுமையாக வதைக்க இயமன் உள்ளான் என்பதற்கு,

கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மரக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு தில்லென்று தீவாய் நரகிடை
தில்லிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே (திரும. 198)

என்ற பாடலால் திருமூலர் விளக்குகிறார். மேலும் கொல்லு, குத்து என்று சொன்னவர்களைக் கால தூதர்கள், பாசத்தால் கட்டி, நரகத்திலிட்டு, 'இங்கேயே நில்' என நிறுத்தி விடுவார்கள். ஆகையால் கொல்லாமையே பூசைக்கேற்ற பூவாகும். இதனால் வாழும் வகையும், வகையறியாமல் பிற உயிருக்குத் தீங்கு செய்வார் பெறும் துன்பமும் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘கொல்லாமை’ என்பது ஓர் உயிரைக் கொல்லாமை மட்டுமன்று. மனிதன் தன் சொல்லால், செயலால், நினைப்பால் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாதிருத்தலும் கொல்லாமைதான் என்பது திருமந்திரக் கருத்தாகும்.

புலால் மறுத்தலும் கொல்லாமைக் கோட்பாடாகும். ஆனால் வாழ்வியலில் உலகத்தவரும் உயர்ந்தோரும் வெறுக்கும் புலாலைப் பலரும் நல்லுணவெனப் புசிக்கின்றனர்.

புலால் உண்ணுபவனை, பிற மதத்தவரும் வெறுக்கின்றனர். பிற உயிர்களைக் கொல்லாது, ஊன் உண்டலை ஒழித்தல் பேரறம் ஆகும்.

பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாரும் காண இயமன்தன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்,
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே (திரும. 189)

என்ற பாடலில், பிற உயிர்களைக் கொன்று, அதனைப் புசிப்பவனை இயமன் தண்டிப்பதோடு, பிற தீய செயல்களுக்கும் ஆரம்பமாக அது அமைந்து விடுவதைத் திருமூலர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்

என்கிறார் ஓளவையார். இதனைத் திருமூலர்,

கொலையே களவுகள் காமம் பொய்கூறல்
மலையான பாதகமாம் அவை நீக்கித்
தலையாம் சிவனடி சார்ந்து இன்பம் சார்ந்தோர்க்கு
இலையாம் இவை ஞானானந்தத்து இருத்தலே (திரும. 200)

என்ற பாடலால் பாவச் செயல்களை விலக்கினால் சிவனை வணங்கினால் ஞானானந்தம் அடையலாம் என்கிறார். இவ்வாறு கூறுதலால் தவறு செய்தால் இயமன் தண்டிப்பான் என்பதையும்,

தவறு நீக்கி வாழ்ந்தால் இறை இன்பமாகிய பேரின்பம் கிட்டும் என்பதையும் அறமாக வலியுறுத்துகிறார்.

பிறர் மனை நயவாமை

காமத்திற்குக் கண் இல்லை என்பது கிராமத்து வழக்கு. இது பொருள் பொதிந்த தொடராகும். மனிதனின் காம உணர்வை நெறிப்படுத்தச் சான்றோர் அமைத்த நெறி இல்லறம் என்னும் நல்லறமாகும். இந்தக் கட்டுப்பாட்டால் பெண்மைக் கற்பும், ஆண்மை ஒழுக்கமும் நிலைநிறுத்தப்படுகின்றன. அம்மை அப்பனாகிய இறைவன் தந்த இயற்கை நெறி 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்ற நெறியாகும். அதனாலேயே வள்ளுவர் அறமும் ஒழுக்கமும் பிறன்மனை நோக்காமைதான் என்கிறார்.

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறன் ஒன்றோ? ஆன்ற ஒழுக்கு

என்ற குறள் பேராண்மையைச் சுட்டுகின்றது. திருமூலர் பிறன்மனை விரும்புபவர், வீட்டில் நன்கு காய்த்துப் பழுத்துள்ள பலாப்பழத்தை உண்ணாமல், காட்டில் பழுத்துள்ள ஈச்சம்பழத்தைப் பெறத் துன்பப்படுவது போன்றதாகும், எனக் கூறி பிறன்மனை நாடும் அறியாமையை இகழ்கிறார். மேலும் இனிய மாம்பழமாம் இல்லாளை விடுத்து புளியம்பழம் தேடி பிறன்மனை ஏகி வருத்தம் உறுபவரைத்,

திருத்தி வளர்த்தது ஓர் தேமாங்கனியை
அருத்தம் என்று எண்ணி அறையில் புதைத்துப்
பொருத்தம் இல்லாத புளிமாங்கொம்பு ஏறித்
கருத்துஅறி யாதவர் கால்அற்ற வாறே (திரும. 202)

எனப் பாடி பிறன்மனை நயந்தால் வருத்தம் தான் உண்டாகும் என்பதை விளக்குகின்றார். மேலும் மன்னனும் மதியிலாரும், மருட்சியையுடைய மங்கையை நாடின், சிந்தை மயக்கம் உற்று வருந்துவர் என்கிறார். பொது மகளிரின் இழிவைக் கூறி வெளித்

தோற்றத்தால் மயங்கக் கூடாது என்கிறார். பொது மங்கையர் இன்பம் முதலில் இனிமை உடைத்தாக இருந்து பின்பு கசப்பைத் தரும் என்கிறார். இவ்வாறு கூறுவதால் சிறந்த இல்லறத்தை நல்லறம் என வலியுறுத்துகிறார் என்பது புலனாகின்றது.

அருமையில் கிடைத்த பத்தினியாகிய கனியை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, தோப்புக் கனியை நாடும் கசடர்களை ஆசிரியர் 'கருத்து அறியாதவர்' என்றார்.

கல்வியும் கல்லாமையும்

கல்வி - சிவ அனுபவத்தைக் கற்றல்

கல்வி என்பது ஒருவனிடம் செறிந்துள்ள அறியாமையைக் கல்லி எடுத்தலாம். இருள் நீக்கி ஒளி பெறலை, அதாவது மறைந்து கிடப்பதைத் தெரிந்து தெளிதல் கல்வியின் இலக்கணமாகும். திருமூலர் காட்டும் கல்வி சமயக் கல்வியாகும். பண்டைக் காலத்தில் கல்வி என்பது ஆன்மீகக் கல்வி, அரசியற் கல்வி என்று இரு வகைத்தாய் உலகில் இருந்து வந்தது. அவற்றுள் திருமூலர் ஆன்மீகக் கல்வியை எடுத்து மொழிகிறார். 'கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி' என்று கூறும் வள்ளுவர், கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில்,

கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்?³⁰

என்று கூறி கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுதல் என வலியுறுத்துகிறார்.

குறிப்பு அறிந்தேன் உடல்உயிர் அதுகூடிச்
செறிப்பு அறிந்தேன்; மிகுதேவர் பிரானை
மறிப்பு அறியாது வந்துள்ளம் புகுந்தான்
கறிப்பு அறியாமீகும் கல்விகற்றேனே (திரும. 290)

இப்பாடலில் உடல் தோன்றிய காரணம், உயிர் உடம்பில் பொருந்திய காரணம், அறிந்ததால் இறைவன் உள்ளம் புகுந்தான்

32 • திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

என்றும், உவர்ப்பிலா அனுபவக் கல்வி பெற்றேன் என்றும் திருமூலர் கூறுகின்றார். உண்மையான கல்வியைக் கற்றவர் எண்ணிப் பார்க்கும் போது அவர்களது கருத்தில் ஞானக்கண் புலனாகும். அவ்வாறு புலனாகும் உண்மையைச் சிந்தித்து மற்றவர்க்குக் கண்டவற்றை எடுத்துக் கூறுவர். ஞானக்கண் பெற்ற அவர்கள் ஊனக்கண் கொண்டோர்க்கு அந்த சிவ அனுபவத்தைச் சொல்வது கல்வியாகும்.

‘இளமையில் கல்’ என்பதும், இளமையிற் கல்வி கல்லில் எழுத்து போல், என்பதும், ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது என்பதும், இளமைக்காலக் கல்விச் சிறப்பை உணர்த்தும். மேலும் இளமைக் காலத்தில் பலவிதப் புற ஈர்ப்புச் சக்திகள் மனிதனை மதிக்கெடுத்துப் படுகுழியில் ஆழ்த்தி விடும். பின்பு மீட்சி என்பது அரிதாகி விடும். எனவேதான் சிந்தித்தல், தெளிதல், துதித்தல் இவற்றைச் செய்யும்போது பாவங்கள் அழியும் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். அப்பாடல் இதோ,

நீர்கின்ற போதே நிலைஉடையான் கழல்
கற்கின்ற செய்மின் கழிந்துஅறும் பாவங்கள்
சொல்குன்றல் இன்றித் தொழுமின்; தொழுதின்
மற்றுஒன்று இலாதமணி விளக்கு ஆகுமே (திரும. 292)

சிவ அனுபவக் கல்வியால், இறைவனைத் தூய நன்சொற்களால் துதிக்கின்றவர்க்கு அந்த நல்ல சோதி என்றும் துணையாய் உள்ளான். மணமும் மலரும் போலத் தனக்குள் உயிர்களை அடக்கிக் கொள்கிறான். வாழ்வின் நிறைவு கல்வியால் கிட்டுகிறது.

கல்லாமை (கல்வி கற்றும் சிவ அனுபவம் பெறாமை)

அறநூல்களைக் கல்லாமல் இருப்பது கல்லாமை எனினும் திருமூலர் கூறும் கல்லாமை சிவன் இருப்பைக் கல்லாமையாகும். ஏட்டுப் படிப்பு கறிக்கு உதவாது என்பார்.

உலகியல் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமே பயன்படும் ஏட்டுப்படிப்பும் படிக்காதவரும் கூட இறைவன் தந்துள்ள இயற்கை அறிவால் சிவனிடம் அன்பு செலுத்த முடியும்.

சிவ அனுபவத்தை கற்று உணராமையைத் திருமூலர் கல்லாமை என்கிறார். இறைவன் எல்லா நெறியாயும், எங்கும் உள்ளவனாகவும் விளங்கும் தன்மையைக் கல்லாதவர் அறியார். கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன். சிவநெறி கற்காத நிலையால் இறைவனை உள்ளத்தில் உணரா மாட்டாதவனாகக் கல்லாதவன் விளங்குகிறான். ஞான சாதனையைக் கற்றவரே திருமூலர். கல்லாமை இல்லாமை உலகு உய்ய உன்னத வழியாகும். கற்க வாய்ப்பிருந்தும், கேட்க வாய்ப்பிருந்தும் உணராதவர்களைக் கற்காதவர்களைக் காணக்கூடாது. அவர் சொல் கேட்கக்கூடாது. கல்லாதவர் இழிநிலையை உணர்ந்து,

கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாத
கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடன் அன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்து அறியாரே (திரும. 317)

என்று திருமூலர் பாடுகிறார். 'எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனே ஆயினும் கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காண ஒண்ணாதே' என்று பாடுவதால் இறைவனைக் காண ஆன்மீகக் கல்வி தேவை என்பதை உணரலாம். இறைவனை உணர்தலே வீடுபேற்றிற்கான வழி அதற்கு வழி செய்வன கல்வியும் கேள்வியும் என இதனால் திருமூலர் வலியுறுத்துகின்றார்.

கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன் என்பதை,
நில்லா நிலையை நிலையாக நெஞ்சத்து
நில்லாக் குரம்பை நிலை என்று உணர்வீர்களா!
எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனே ஆயினும்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணஒண் ணாதே (திரும. 312)

34 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

என்று பாடுகிறார். கல்லார் வினைத்துயர் பட்டு மயங்குவர், அக்கல்லாதவரைக் காணவும் கூடாது என்று திருமூலர் கூறுகிறார். உண்மையான கல்வியாக இறைவனை அறிக என்கிறார்.

**கற்றதனாலாய பயன்என் கொல் வாலறவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின் (திருக்குறள் 2)**

கல்வியின் பயன் இறைவனை வணங்குதல் என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாகும். சிவஞானக் கல்வி பெற்றவர் உடம்பில் உயிர் நிலையாகத் தங்காது என்பதறிந்து அறமும் தவமும் செய்து உய்தி பெற, இக்கல்லா மக்கள் வினை காரணமாக வரும் இறப்பு, பிறப்பு மாறி மாறிப் பெற்று உலகியலில் தடுமாடுகின்றனர். இறைவனை அறியும் கல்வியை அனைவரும் பெற்று வாழவேண்டுமென வலியுறுத்துகிறார்.

கேள்வி கேட்டமைதல்

ஒருவன் முயன்று கல்வியை எவ்வளவு கற்பினும் அதைவிடக் கேள்வி ஞானத்தால் கிடைப்பது பெரும் பயனாகும். எனவேதான் ‘கற்றலின் கேட்டலே நன்று’ என்பர். இதைவிட வள்ளுவர் ஒருபடி மேலே போய்,

**கற்றிலன் ஆயினும் கேட்கஅஃ தொருவற்கு
ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை**

என்று கூறி கற்காவிட்டாலும் கேளுங்கள் என்கிறார். அறங்களைக் கேட்டும், அந்தணர் வாய்மொழியைக் கேட்டும், தியன எவை எனக்கேட்டும், வானவர் இறைவனை வழத்தும் மந்திரம் கேட்டும், பிற நன்னூல்களின் திறம் கேட்டும், ஈசன் சிறப்புகளைக் கேட்டும், கேள்வி ஞானம் பெறுகிறவர்கள் எளிதாகச் சிவசக்தி அடைவர் என்பதைத் திருமந்திரப் பாடலில்,

**அறம்கேட்டும் அந்தணர் வாய்மொழி கேட்டும்
மறம் கேட்டும் வானவர் மந்திரம் கேட்டும்**

புறம் கேட்டும் பொன்உரை மேனிஎம் ஈசன்
திறம்கேட்டும் பெற்ற சிவகதி தானே (திரும. 300)

என்று திருமூலர் பாடியுள்ளார்.

இறைவனின் ஒளியைச் சமய ஞானத்தால் உணர்ந்தவர்கள் அந்த அனுபவத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்ல வேண்டும். அதனைப் பிறர் கேட்டுணர்ந்து அவர் வழி இறைவன் அருளைப் பெற முயலுதல் வேண்டும். அதுதான் வாழ்வியல் நெறியாகத் தொடருதல் வேண்டும். கல்வியால், கேள்வியால், வீடுபேறு பெறும் விதத்தைத் திருமூலர்,

உறுதுணை ஆவது உயிரும் உடம்பும்;
உறுதுணை ஆவது உலகுஉறு கேள்வி;
செறிதுணை ஆவது சிவனடிச் சிந்தை
பெறுதுணை கேட்கின் பிறப்புஇல்லை தானே (திரும. 307)

என்கிறார். உடம்புக்குத் துணை உயிர், இந்த உயிருக்குத் துணை கேள்வியால் விளைந்த சிவஞானம் என்கிறார். கல்வியும், கேள்வியும் இறைவனை உணர்தற்கு, அடைதற்கு வாயிலாக அமைந்து வாழ வழி செய்வதை திருமூலர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். மேலும் அடுத்து கல்லாமை பற்றிக் கூறுதலான் கல்வி கேள்வியின் பயன் மேலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மூலர் காட்டும் ஒழுக்கநெறி
கள்ளுண்ணாமை

உண்டாரை மயங்கச் செய்வதும், மாண்டாரை நினைந்து கலங்கச் செய்வதுமாகிய கள் பருகுதல் என்பது வாய்மையை அழிக்க வல்லது. கள்ளுண்ணல் அனைத்துச் சமயங்களும் கடிந்து ஒதுக்கும் தி நெறியாகும். பொய்யாமொழிப் புலவரும் கள் உண்பவரை நஞ்சு உண்டவர் என்கிறார். திருமூலர் சிவபரம்பொருளை அணுகாமல் கள்ளை அணுகுவோரை, நல்ல

36 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

குளத்து நீர் விடுத்து கழுநீரை விரும்பும் பசுவோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார்.

கழுநீர் பசப்பெறில் கயந்தொறும் தேரர்;
கழுநீர் விடாய்த்துத் தம்காயம் கருக்கும்
முழுநீர்க் கன்உண்போர் முறைமை அகன்றோர்
செழுநீர்ச் சிவந்தன் சிவானந்தத் தேறலே (திரும. 324)

கள்ளுண்ணல் தன்னளவோடு நிற்காமல் காமத்தையும் துணைக் கொள்ளும். இவை “ழ் மக்களுக்கு உரியவை. தனக்குச் சக்தி வரும் என எண்ணி கள்ளுண்பவர் ஏற்கனவே பெற்றிருக்கும் சக்தியையும் இழப்பார். கள் உண்பவர் உண்மையை உணராதவர்; மூடர் என்று கூறி கள் உண்ணுதலை ஒழிக்க வேண்டும் என்று திருமூலர் வலியுறுத்துகிறார்.

பொறையுடைமை

கடலை நோக்கிச் சென்று கலக்கச் செல்லும் எல்லா நதிகளும், கடலுக்குள் அடங்கிப் போகின்றன. மனிதனை நோக்கி என்ன நிந்தனை வந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்பு என்ற விளக்கிற்குத் திரி போன்றது பொறுமை. ‘பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும் புகழ்’ என்பதும், ‘பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப்படும்’ என்பதும் வள்ளுவர் வாக்கு. பொறுமையுடன் இருந்தால் அமுதம் சுரக்கும் என்பதைப்,

பற்றிநீன்றார் நெஞ்சில் பல்லிதான் ஒன்று உண்டு
முற்றிக்கிடந்தது மூக்கையும் நாவையும்
தெற்றிக் கிடந்து சிதைக்கின்ற சிந்தையுள்
வற்றாது ஒழிவது மாகாமை ஆமே (திரும. 539)

மெய்யான நெறியைப் பற்றி வழுவாமல் நிற்கும் யோகியர் பொறுமையாகிய அமுதத்தை அடைவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பொறுமையுடைய ஞானியின் மேன்மையையும், பொறுமையுடையவர் தேவதேவனை அடையலாம் என்பதையும்

விளக்குகின்றார். பல வகையாலும், மனையிலும், மன்றிலும், பயிற்றிப் பதம் செய்கின்ற இறைவனை, பொறுமை பயிற்றுவிக்கும் இறைவனை வணங்குதல் மானிட உயிர்களின் முதற் கடமையாகும்.

பெரியாரைத் துணை கோடல்
சுன்னேரார் இனத்து இரு;
மேன்மக்கள் சொல் கேள்;
பெரியோரைத் துணை கொள்;

என்ற தொடர்கள் ஓளவையாரின் ஆத்திசூடி தரும் கருத்துகள் ஆகும். பெரியோர் தமது எண்ணத்தாலும், சொல்லாலும், செயலாலும், மக்கள் நல்வழிச் செல்ல உறுதுணையாக நிற்பர். அத்தகைய பெரியோரைத் துணையாகத் தாம் கொண்டு வாழ்ந்தமையை,

ஓடவல் லார்தம ரோடு நடாவுவன்
பாடவல் லார்ஓலி பார்மிசை வாழ்குவன்
தேடவல் லார்க் கருள்தேவர் பிராணாடும்
கூடவல் லார்அடி கூடுவன் யானே (திரும. 543)

என்று திருமூலர் கூறுகிறார். பெரியோரைத் துணையாகக் கொள்வதால் அவர்கள் காட்டும் சிறந்த செந்நெறியில் படிப்படியாக ஏறிப் பரமன் அருளுக்கு அனைவரும் பாத்திரமாகலாம். திருமூலர் பெரியாருடன் கூடுவது பேரின்பம் தருவது என வாழும் நெறிகாட்டுகிறார்.

அவாவறுத்தல் (ஆசைகளை விட்டொழித்தல்)
அவாஎன்ப எல்லாஉயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தாவாஅப் பிறப்புநிலும் வித்து

என்று வள்ளுவர் ஆசை பிறவித் துன்பத்தை உண்டாக்கும் விதை என்கிறார். இதனை ஆசையை விட்டவர் இறைவனை அடைவர் என்ற பொருள்பட.

38 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

வாசியு மூசியும் பேசி வகையினால்
 பேசியிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை
 ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அறுத்தபின்
 ஈசனி ருந்த இடவனி தாமே (திரும. 2613)

என்கிறார்.

பொருளின் மீது செல்லும் ஆசையையும், மக்கள் மீது செல்லும் ஆசையையும் அகற்றுங்கள். அங்'னம் நீங்கிய பின்பு இறைவன் இருக்கும் இடம் எளிதாய் உணரப்படும். ஆசையை விட்டவரின் உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளி முக்தியை அளிப்பான். ஐம்பூதங்கள் உயிர்க்கு மாறுபாடு விளைவிக்கும் என்பதால், அவற்றின் வழிச் செல்லும் பற்றை அறவீசி, ஆசையை விடுத்து, மெய்ஞானத்தைத் தேடுவதும், ஈசன் திருவருளை நாடுவதுமே உயிர் செய்யவேண்டிய செயலாகும்.

பற்றுக, பற்றற்றான் பற்றினை என வள்ளுவம் பற்றற்றவனாகிய இறைவனைப் பற்றச் சொல்லும்போது திருமந்திரம், இன்பம் பெறுவதற்கு வழி என,

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
 ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்
 ஆசைப்படப் படஆய்வரும் துன்பங்கள்
 ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே (திரும. 2615)

ஈசனோடு என்றாலும் கூட ஆசை வேண்டாம். அவ்வாசை துன்பத்தைத் தரும். ஆசைகளை விட்டால் ஆனந்தம் என்கிறார். திருமந்திரம் நூல் முழுமையும் இறைவனைத் தொழுது இறையருளில் வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திய திருமூலர் இங்கு ஈசனோடு ஆசை வேண்டாம் என்று கூறுவது கூர்ந்து நோக்கி, பொருள் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். அன்பே சிவமாக இருப்பதைக் கூறியவர் ஆசை வேண்டாம் என்று கூறுவதில் இருந்து, ஆசை என்பது பிரதிபலன் பார்க்கக்கூடிய வியாபாரம்; அனப என்பது அர்ப்பணிப்பு என்பதை மனிதகுலம்

உணர்வதற்காக திருமூலர் இவ்வண்ணம் பாடியுள்ளார் என்பது திண்ணம். 'ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்' என்று கூறும் புத்த மதக் கருத்தும் திருமூலர் கருத்தோடு ஒத்திசைவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமந்திரம் கூறும் மிகச் சிறந்த வாழ்வியல் நெறியாக அவாவறுத்தலைச் சுட்டலாம்.

கூடாவொழுக்கம்

மனித மனம் தனக்கு ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களைக் கணக்கில் கொண்டு, ஒழுக்க நெறிகளைப் பின்பற்றுகின்றது. உலக இயல்பில் சான்றோர் கூறிய நன்னெறிகளை நல்லொழுக்கம் எனப் பின்பற்றினாலும், பிறர் அறியாத வகையில் கூடாவொழுக்கத்தில் ஈடுபடும் ஒரு சில மனிதர்கள் இன்றளவும் உலகத்தில் வாழ்ந்துதான் வருகிறார்கள். உலகத்தவர் தாம் செய்வனவற்றை மேற்பார்வை பார்ப்பவர் இல்லை என்று பலவகையான வஞ்சச் செயல்களைச் செய்வர். எல்லாரையும் மேற்பார்வை செய்யும் இறைவனான கண்காணி இல்லாத இடம் எதுவும் இல்லை. உலகத்தார் செய்வனவற்றை மேற்பார்வை செய்து எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் இறைவனைக் கண்ணை இடமாகக் கொண்டு பார்த்தவர் தாம் செய்யும் வஞ்சச் செயலிலிருந்து நீங்குவர். தன்னை வணங்குபவர் உடலிலும், உள்ளத்திலும் கலந்து நெறிப்படுத்தும் இறைவனை கண்காணித்து வழி நடத்தும் தலைவனை,

கண்காணி யாகவே கையகத் தேயேழும்

கண்காணி யாகக் கருத்துள் இருந்திடும்

கண்காணி யாகக் கலந்து வழிசெய்யும்

கண்காணி யாகிய காதலன் தானே

(திரும. 2072)

எனத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

ஊழ்

திருமந்திரத்தில் முதல் தந்திரம் உபதேசப் பகுதியுடன் தொடங்குகிறது. ஒன்பதாம் கந்திரத்தில் ஊழ் பற்றிப் பேசுகிறார்.

40 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

இருவினைப் பயன் செய்தவனை வந்தடையும் நெறி ஊழ் ஆகும்.
இதனைக் கணியன் பூங்குன்றனார்

நீர்வழிப் படுஉம் புணை போல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம்

என்று நீர் செல்லும் வழியே தெப்பம் செல்வது போல் முறை வழி அதாவது விதி வழி வாழ்வு செல்லும் என்று புறநானூற்றில் கூறுகிறார். வினை, செய்யப்படும்போது ஏறுவினை என்றும், பின்பு அது விளைச்சலுக்காகத் தங்கி நிற்கும்போது எஞ்சுவினை என்றும், விளைவை ஊட்டும்போது வருவினை என்றும் பெயர் பெறும். இவற்றை முறையே ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிரார்த்தம் எனக் கூறுவர். சிவஞானம் பெற்றவர் வேண்டுதல் வேண்டாமையற்றுத் திருவருளைப் பற்றி நிற்பார். அத்தகையோருக்கு வினைவழி வரும் ஊழ் எத்தகையதாகும் எனத் திருமூலர் விளக்குகிறார். சிவஞானிகள் சிவமாய் நிற்பதால் வினை உடலுமிழாய்க் கழிந்துபோம் என்ற கருத்துப் பெறப்படுகிறது.

செற்றில் என்? சீவில் என்? செஞ்சாந்து அணியில் என்?

மத்தகத்தே உளிநாட்டி மறிக்கில் என்?

வித்தகன் நந்தி விதிவழி அல்லது

தத்துவ ஞானிகள் தன்மைகுன் றாரே (திரும. 2847)

உடலைத் துன்புறுத்தினாலும், அல்லது சந்தனம் பூசி குளிர்வித்தாலும் என்ன? பேராற்றல் உடைய நந்தி அமைத்த விதிப்படி இவையெல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்று எண்ணித் தம் நிலையினின்று தாழாமல் வாழ்வது சிவனை வணங்குவோர் நிலை எனத் திருமூலர் சொல்வதன் மூலம் விதியை வெல்ல இறைவனை மதியால் வணங்கி உய்யலாம் என்கிறார். இறைவனை இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் நினைக்கவேண்டும். இன்பமும் துன்பமும் வினைப்பயனால் உண்டாவன. வெளித்துன்பங்களால் தாக்கப்படாமல் இறைவனை எண்ணியிருக்க வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். உடம்பு பழுதுபடின் வேறோர் உடம்பு தரவல்லவன்

இறைவன்; நாடு அழியின் மக்கள் வேறோர் நாட்டில் வாழ வெளியேறிச் சென்றுவிடுவர்; வீடு பழுதுபடின் வேறோர் வீட்டில் சென்று மனிதன் குடிபுகுவான். இவைபோல ஒருயிரின் உடல் கேடுறின் அவ்வுயிர் ஊழ்வழிச் சென்று வேறோர் உடலிற் குடிபுகும் அன்றி அழிந்தொழியாது என்பதை,

கூடுகெடின் மற்றோர் கூடுசெய்வானுளன்

நாடு கெடினும் நமர் கெடுவாரில்லை

வீடு கெடின் மற்றோர் வீடுபுக்கால் ஒக்கும்

பாடதுநந்தி பரிசுறி வார்க்கே

(திரும. 195)

என்று திருமூலர் கூறுகிறார். ஊழ் வழிப்பட்ட உடலுக்கு முக்கியத்துவம் தராமல் இறைவழிப்பட்ட உயிரை நினைத்து வாழ திருமூலர் அறவழி காட்டுகிறார்.

அன்புடைமை

அன்பாகிய சக்தியும், அறிவாகிய சிவமும் இரண்டு என உலகத்தவர் மயங்குகின்றனர். ஆனால் 'அன்பே சிவம்' என்பதை உணர்ந்தால் உயர்வர். இதனை,

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் (திரும. 270)

எனப் பாடி திருமூலர் உணர்த்துகின்றார். அன்பின் ஊற்று அறமாய் விரிகின்றது. அன்பின்றி அறம் இல்லை. அருள் இல்லை. இன்பம் இல்லை. அன்பு வலையில் இறைவனைப் பிடித்து வைக்க வேண்டும்.

எவர் அவனன்பில் உள்ளனரோ, அவனன்பே உயிராய் வாழ்வாரோ, அவரை அவன் அணைத்துக் கொள்வான். அவருக்கு அவன் எப்போதும் துணையாய் இருப்பான். துணையாயிருந்து தீயன விலக்கி, தூயன துலக்கி ஆட்கொள்வான்.

அன்புடைமை பற்றிப் பாடும் திருமூலர் அன்பு செய்வாரைச் சிவன் அறிவான் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார்.

42 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உலகத்து உயிர்கள் மேல் அன்பு செலுத்துதல் ஒவ்வொருவருக்கும் தலையாய கடமை. இந்த அன்பு இறைவனிடத்து மடைமாற்றம் பெறல் வேண்டும். இத்தகைய அன்பு நெறிதான் இறைவனை அடையும் வாழ்வியல் நெறியாகத் திருமூலர் படைத்துக் காட்டுகிறார். திருமூலர்

அன்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போல் கணலில் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போடுருகி அகங்குழை வார்க்கு அன்றி
என்போன் மணியினை எய்தஒண் ணாதே (திரும.272)

என்ற பாடலில், எலும்பை விறகாக்கி, தசையை அறுத்து, பொன்போலத் தீயில் வறுத்தாலும் அன்புடன் உருகி உள்ளம் நெகிழ்பவர்க்கல்லால் என்னைப் போல் இறைவனை அடைய முடியாது என்று கூறுகிறார். இப்பாடல் திருநாவுக்கரசரை கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் போட்ட பின்பும் இறையருளால் அவர் மீண்டமையையும், அபிராமி பட்டர் நெருப்பின் மீது பரண்கட்டி நின்று, அக்னியில் அமைந்த போது இறையருளால் அவர் மீண்டமையும் - இறைகாட்சி கண்டமையையும் நினைவூட்டுகிறது.

மிகுந்த அன்பு கொண்டவர் இறைவனை உணர்வர்; அன்பால் ஏற்படும் உள்ள நெகிழ்வு கொண்டவர் இறைவன் திருவடிகளைத் தலையில் சூடுவர் என்பதை,

ஆர்வம் உடையவர் காண்பார் அரன்தன்னை
ஈரம் உடையவர் காண்பார் இணைஅடி

என்ற திருமந்திர வரிகள் வலியுறுத்துகின்றன. இறைவனை அடைய எளிய வழி, இனிய வழி அன்பேயாகும்.

இறைவனைத் தந்தையாய்த் திருஞானசம்பந்தரும், தோழனாய்ச் சுந்தரரும், தலைவனாய்த் திருநாவுக்கரசரும், ஞானாசிரியனாய் மாணிக்கவாசகரும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தமை சைவ உலகம் காட்டும். கணவனாய் ஆண்டாள் அன்பு பூண்டமை

வைணவ உலகம் காட்டும். பாரதியார் கண்ணன் மேல் கொண்ட அன்பால் காதலனாய், காதலியாய், சேவகனாய், நண்பனாய் இன்னும் பல உறவுகளாய்க் கொண்டு பாடியமை இவண் நினைவுகூரத் தக்கது.

நிலையாமைத் தத்துவம்

யாக்கை நிலையாமை

அறவாழ்வை வலியுறுத்த, திருமூலர் வாழ்வின் நிலையாமைகளைக் கூறி, மனித உயிர்களை மடை மாற்றம் செய்ய விரும்புகிறார். மக்களை செந்நெறியில் செலுத்த நான்கு வகையான நிலையாமைகளை எடுத்து மொழிந்து நெறிப்படுத்த செய்யவேண்டுவன யாவை என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார் யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை என இவ்வுலக வாழ்வின் தன்மைகளை முதற் தந்திரத்திலேயே விதந்தோதியுள்ளார்.

முதலாவதாக யாக்கை நிலையாமையைப் பேசுகிறார்.

வினைப்பயனுக்கேற்ப ஆன்மா உலகில் கருவாய்த் தாய் வயிற்றில் தோன்றி, வளர்ந்து, மூத்து இறந்துபடும். இஃது இயல்பான நிலை. இதற்கு மாறுபட்ட நிலையில் முதுமை எய்துவதற்கு முன்பும் இறத்தல் உண்டு.

நேற்று இருந்தவன் இன்று இல்லை என்ற பெருமை உடைய இவ்வுலகில்,

நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை

என்று பொய்யாமொழிப் புலவர் கூறுகிறார்.

உடம்பொடு உயிர் இருக்கும் காலத்தில் ஒருவன் மாடி வீடு கட்டி மகிழ்கிறான். பலரும் சுமக்கப் பல்லக்கில் போகின்றான். அனைவரும் காண்பி டக்காணை யைக் கொண்டு பாடக் கொடுக்கிறான்.

44 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

ஆனால் உயிர் பிரிந்துவிட்ட நிலையில் அவனை அவனது மக்கள் அப்பா என்றழைக்கவும், அவன் நில்லாது நீங்கிவிட்டான். அவன் உடலோ சுடுகாட்டுப் பயணத்திற்குத் தயாராகி விட்டது. வீழ்ந்துபட்ட ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்தவர் செய்யும் சடங்குகள், அவன் நிலை பற்றித் திருமூலர் மிக அழகாகத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

ஊரெல்லாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பு ஒழிந்தார்களே (திரும. 145)

எனப் பாடுகின்றார். இறப்பில் உடன் வருவன எவையும் இல்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டு, உயிருடன் வாழ்ந்த காலத்தில் மேற்கொண்ட நோன்பின் பயனும் ஞானமும் அல்லாது மற்று எவையும் இறந்தவருடன் செல்வதில்லை என்கிறார். நிலையாத வாழ்வின் நிலை உணர்ந்து, உடம்பு கொண்டு உயிர் வாழ்வுக்காக என்னும் தெளிவு வரவேண்டும் என்று வாழ்க்கையை ஏற்பு நிலையில் வலியுறுத்துகிறார்.

செல்வம் நிலையாமை

பொருட் செல்வம் நிலையற்றது; அது சக்கரம் போன்று ஓரிடத்திருந்து வேறோரிடத்திற்கு உருண்டு செல்லக்கூடியது. திருவள்ளுவர் தம் குறளில்,

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை
என்றும் அதன் நிலையாத் தன்மையைக்
கூத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுலிளிந் தற்று

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு சாரார் உலகியலுக்கு உதவும் பொருட் செல்வம் நிலையானது அன்று என்று உணர்வதில்லை. ஆனால் இறையருள் மழைமேகம் போன்றது என்பதை உணர வெகுகாலம்

ஆகின்றது. இதனை உணர்ந்து கண்ணொளியைப் பெருக்குபவர்கள் வீடுபேற்றினை அடைவர்.

செல்வம் நிலையாமையை வற்புறுத்தும் திருமூலர் இடையே நல்குரவாகிய வறுமையையும் விளக்கிப் பேசுகின்றார். செல்வம் நிலையாமல் வறுமை வந்துற்ற போது, வாழ்க்கையில்,

புடைவை கிழிந்தது; போயிற்று வாழ்க்கை;
அடையப் பட்டார்களும் அன்புஇலர் ஆனார்;
ஒகாடை இல்லை; கேள் இல்லை; ஒகாண்டாட்டம்
இல்லை;
நடை இல்லை நாட்டில் இயங்குகின்றார் கட்கே

(திரும. 206)

என்று கூறி, வறியார்க்கு வாழ்வு இல்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதனை உணர்ந்தவர்கள் வயிற்றை நிரப்புவதற்குரிய வழியைத் தேடுவதை விட்டுப் பிறவி நீக்கத்துக்கான வழியைத் தேட வேண்டும். வறுமையின்றி வளத்துடன் வாழ வேண்டுமானால் மனிதன் சிவனைச் சிந்திக்க வேண்டும். உலக மாந்தர்களில் ஒரு சாரார் செல்வம் தேட ஒரு சாரார் வீடுபேற்றினைச் செல்வமாகத் தேடிவருகின்றனர். நடைமுறை வாழ்வில் அனைவரும் செல்வம் தேவை என்று நம்புகின்றனர். ஆனால் திருமூலரோ பொருட் செல்வம் என்பது தேய்பிறைச் சந்திரனைப்போல் தேய்ந்து ஒரு கால் இல்லாமலே போய்விடும். ஒருவனுக்குக் கூடவே அவனோடு இணைந்து வரும் நிழலால் அவனுக்கு எப்படி எள்ளளவும் பயனில்லையோ அதுபோல் அவனுக்கு வேறான செல்வத்தால் அணுவளவும் பயனில்லை என்கிறார். செல்வத்தின் உண்மைத் தன்மையை ஞானமுடையவர்கள் சொல்லக் கேட்டு அதன் மேலுள்ள பற்றினைக் களைய வேண்டுமென வலியுறுத்துகிறார். உலகியலின் செல்வ நிலையாமையைப் பேசும் திருமூலர், உண்மைச் செல்வம் சிவனடிதான் என்பதை,

46 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உடம்போடு உயிரிடை விட்டோடும் போது
 அடும்பரி சொன்றில்லை அண்ணலை யெண்ணு
 விடும்பரி சாய்நின்ற மெய்ந்நமன் தாதர்
 கடும்பரி சத்தையுஞ் சூழகிலாரே (திரும. 176)

எனப் பாடுகின்றார். செல்வம் நிலையாமையை நல்வழியில்
 ஒளவையார்,

பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவைத்துக்
 கேடு கெட்ட மானிடரே கேளுங்கள் - கூடுவிட்டு இங்கு
 ஆவிதான் போனபின்பு யாரே அனுபவிப்பார்
 பாலிகாள் அந்தப் பணம்

எனப் பாடுகின்றார். யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை
 எனத் திருமூலர் கூற்றுக்கு இப்பாடல் மேலும் வலு சேர்ப்பதாக
 உள்ளது.

இளமை நிலையாமை

ஒருவனது வாழ்க்கையில் இளமைக் காலம் வசந்த காலம்.
 அந்த இளமைக் காலம் பயன்படுத்தப்படுவதை ஒட்டியே
 வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் மனிதன் வாழ்வில் நிகழும். அந்தப்
 பருவம் என்றும் நிலைத்திருப்பது என எண்ணி, வாழ்நாளை
 வீணாகக் கழிப்பவர்க்கு இளமை நிலையில்லாதது என திருமூலர்
 உணர்த்துகிறார். கிழக்குத் திசையில் வானத்தில் தோன்றி விளங்கும்
 கதிரவன் மேற்கில் மறைவதைக் கண்டும் அறிவுக்கண் இலாதவர்
 நிலையாமையை உணர மாட்டார். அதுபோல இளங்கன்று சில
 நாளில் வளர்ந்து மூப்பு அடைந்து இறப்பதைக் கண்டும் அகன்ற
 இவ்வுலகத்தவர் இளமை நிலையாமையை உணராமல் உள்ளனரே
 என திருமூலர் ஆதங்கப்படுகிறார். இளமை கரும்பாகவும், முதுமை
 எட்டிக்காயாகவும் இருத்தலைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அன்றறிவாம்
 என்னாது அறம் செய்ய வேண்டும். இளமைப் பருவத்து
 இறைவனைத் தொழவேண்டும். இதனை,

பாலன் இளையன் விருத்தன் எனநின்ற
காலம் கழிவன கண்டும் அறிகிலார்
ஞாலம் கடந்து அண்டம் ஊடு அறுத்தான் அடி
மேலும் கிடந்து விரும்புவன் நானே (திரும. 181)

எனப் பாடி இளம் பருவத்து இறைவன் திருவடி பணியக் கூறுகிறார். இளமை நிலையாமையைக் குண்டலகேசி,

பாளையாம் தன்மைசெத்தும், பாலனாம் தன்மை செத்தும்,
காளையாம் தன்மை செத்தும், காமுறும் இளமை செத்தும்,
மீனூழில் வியல்பு மின்னே மேல்வரு மூப்புமாகி
நானும்நாம் சாகின் றாமால் நமக்குநாம் அழாத

தென்னோ?

எனக் கூறுகின்றது. இதுகாறும் அறநூல்களில் கூறப்படும் நிலையாமைகள், நிலைத்த இறைவனை நாடச் செய்கின்றன.

உயிர் நிலையாமை

தோன்றுவன அனைத்தும் அழிவிற்கு உள்ளாகும் என்பது இயற்கை விதி. தழைக்கும் செம்மையான தளிரையும், குளிர்ந்த மலரையும் உடைய பூங்கொம்பில் தோன்றுபவை யாவும் சருகாக மாறுதலைக் கண்டும், தவறாமல் உயிர் உள்ள போது இறைவனின் திருவடியைத் துதிக்க மாட்டார். அவர்கள் இயமனிடமிருந்து அழைப்பு வந்தபோது இறைவனை வணங்குவதற்கு அறிய மாட்டார்கள் நிலையா வாழ்வை உணர்ந்து வாழுகின்ற காலத்து நற்செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை/
மேற்சென்று செய்யப் படும்

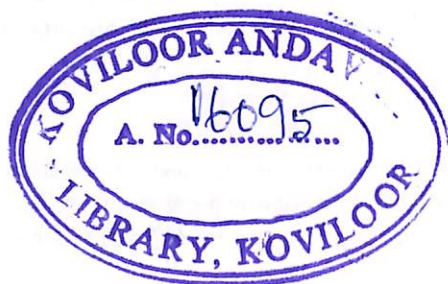
எனப்பாடி இளம்பருவத்து இறைவன் திருவடி பணிந்து நல்வினை ஆற்ற வேண்டும் என்று கூறுகிறார். சிக்கலை நீக்கி ஒழுங்கு செய்து நெய்யப்பட்ட பட்டாடையானது ஒருநாள் கிழிந்து போகும்.

48 • திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

இவ்வுண்மையை உலகத்தவர் உணர்வதில்லை. அதைப்போன்றே அழகு என்று கூறப்பெறும் கமையான தலைமுடி ஒருநாள் நரைத்துப் போகும். மேலும் உலக வாழ்வு சில காலமே என்பதும் பிறப்புடனே இறப்பும் தொடர்ந்து வருவதையும் உணர்வதில்லை. +ஆம் விதி நாடி அறம் செய்மின்+ என்று கூறும் திருமூலர் இந்தப் பிறவியில் இன்பம் தரும் நெறியை நாடி ஒழுக்கத்தில் நில்லுங்கள் என்கிறார். உயிர் நிலையில்லை என்பதை உணர்ந்து என்னென்ன செய்ய வேண்டும் எனத் திருமூலர் பட்டியலிடுகிறார்.

அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நீல்லன்மீன்
 ஏவவ்வியன் ஆகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மீன்
 செவ்வியன் ஆகிச் சிறந்து உண்ணும்போது ஒரு
 தவ்விக்கொடு உண்மீன் தலைப்பட்ட போதே (திரும. 196)

வஞ்சனை பேசி, அறத்தைக் கொன்று, பிறன் பொருள் வெளவி வாழும் தீநெறி விடுத்தல் வேண்டும். மாறாக அறம் செய்து, புனிதனாகிய இறைவனைப் போற்றி, தமிழ்மறை கூறுவதன்படி வாழ்வு நடத்தி அனைவருக்கும் இயன்றதைக் கொடுத்துத் தவி வாழும் நெறியைக் கைக்கொள்ள வேண்டும், இதுவே மானுடப் பிறப்பின் உயர்வைக் காட்டும் நெறியாகும்.

3. திருமூலர் கூறும் சைவம்

மனித வாழ்வில் நம்மவர்களோடும், சமூகத்தோடும், அன்பாய் வாழ்வதற்குச் சமய வாழ்வானது வழிகாட்டுகின்றது. கடவுள், மற்றும் கடவுளைப் பற்றிய வழிபாட்டு முறைகளைக் குறிக்க நெறி, சமயம், மதம் என்ற சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றன. திருமூலர் சைவசமயத்தை நால்வகைப்படுத்தி, அதனை அடையும் வழிகளையும் நால்வகைப்படுத்தி, அதனால் அடையும் பயன்களையும் நால்வகைப்படுத்தி நன்னெறிகளாய் விளக்கியுள்ளார். சைவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுளான சிவனை அன்பு வடிவானவன்; அன்பும் சிவமும் ஒரு பொருளே எனத் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவ(து) ஆரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவ(து) ஆரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே

(திரும. 270)

“அன்பே சிவமாய்” எனத் திருமூலர் சிவனை அன்புருவாக்கி முதன்மைப் படுத்தியுள்ளார். திருமூலர், உயிர்கள் இறைவனை அடையப் பின்பற்றும் சைவநெறியினை சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ்சுத்த சைவம் என நான்காகப் பகுத்துப் பேசுகிறார்.

சுத்த சைவம்

திருமூலர் முதலில் சைவத்தின் பெருமை கூறுவாராகி, முதல்வனாகிய சிவபிரானின் பெருமையைக் கூறுகிறார். சிவனின் பெருமையை அளவிட்டுக் கூறப் புகுவோமானால் மேருவாகிய பொன்மலையும், மூவுலகையும் ஒருங்கு ஆளும் அவன் படைத்தருளும் உலகமும், நால்வகைச் சைவமும் ஒப்பாகும்.

சுத்த சைவமானது நிலைத்த மெய்ப்பொருளாகிய இறையும் (பதி), நிலையாத பொய்ப் பொருளாகிய உலகமும் (பாசம்), இவற்றிற்கு இடைப்பட்டு, சதசத்தாய் நிற்கின்ற உயிரும் (பசு), ஆகிய இவற்றின் இயல்பை இறையருளால் காணுதல் என்கிறார். அழிவற்ற மேலாம் பொருளான இறைவனைப் பார்த்திருப்பது சுத்த சைவர்க்கு அழகாம்.

கற்பன கற்று, கலைகளை அறிந்து, ஞானத்தைப் படிமுறையால் அறிந்து, முழுமுதற் பொருளைக் கண்டுள்ளோரே சைவசித்தாந்தர் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். அடுத்த பாடலில், வேதாந்தம் என்பது சுத்த சைவ சித்தாந்தம். இந்நெறி நிற்பவர் சிவனைக் கண்டு இன்புற்று, தடுமாற்றம் இலராய், பரம்பொருளாகிய சிவமாம் தன்மை பெற்று, உண்மை ஞானத்தால் உணரப் பெற வேண்டிய பொருளை, உணர்ந்து அடைந்தவராவர் எனச் சுத்த சைவம் பற்றி விளக்குகிறார்.

அசுத்த சைவம்

வேடம் பூண்டு சரியை, கிரியை, என்ற இரண்டு நெறியில் நிற்பவர் பற்றிக் கூறுவது அசுத்த சைவம்.

அசுத்த சைவமானது (அ - மேன்மை, சுத்தசைவம்) மேலான சுத்த சைவம் என்பது இதன் பொருள்.

உருவ வழிபாட்டுப் பக்திமுறையை திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். சிவவேடந் தரித்து, சிவத்தலங்கட்கு சென்று தரிசித்து, பக்தி நிலையில் ஈடுபட்டு, பதி, பசு, பாச இயல்புகளை அறிவதாகிய ஞானம் பெற்று, விளங்குபவர்கள் அசுத்த சைவர் எனப்படுவர். சிவனை சரியை (உடலால் இறைவனை வழிபடுவது) கிரியை (உடலாலும், உள்ளத்தாலும் வழிபடுவது) நெறிகளில் நின்று வழிபடுபவர்களைத் திருமூலர் அசுத்த சைவர்கள் என்றோதுகிறார். தேவார மூவர் உள்ளிட்ட அறுபத்து நான்கு நாயன்மார்களின் நிலைகளை, முன்னர் பகுத்துணர்ந்து காலத்தால் முந்தையவரான

திருமூலர் கூறியிருப்பது போல திருமந்திரப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

மார்க்க சைவம்

சைவ மார்க்கத்தில் நின்று வேதாந்த சித்தாந்த நுண் பொருளை அறிந்து ஆன்ம போதம் கெட்டுச் சிவபோதத்தில் திளைத்திருப்பவரின் சைவமே மார்க்க சைவம்.

சிவச் சின்னங்களைத் தரித்து, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு நெறிகளையும் வகுத்துக் கொண்டு அதன்படி ஒழுகுபவர்கள் மார்க்க சைவர்கள்.

ஆன்மாவான தன்னையும், பரசிவத்தையும், சதாசிவமான மன்னனையும், பதிபசுபாசம் ஆன முப்பொருளையும், அநாதியாய் இருந்தவரும் பாசத்தளையையும், குற்றமற்ற வீடுபேற்றையும் சுத்த சைவர் தடை நீங்கும் வழியாய்க் கொண்டு எண்ணுவர் என்று திருமூலர் உரைக்கிறார்.

கடுஞ்சுத்த சைவம்

ஞானநிலையில் ஆடம்பரம் ஏதும் இல்லாது தான் அவனாய் நிற்கும் நிலை கடுஞ்சுத்த சைவம் இந்நெறியினர் கிரியைகளைக் கைவிட்டு ஞானமே பெரிது என்று எண்ணிச் சாயுச்சியும் அடைவர்.

கடுஞ்சுத்த சைவத்தை ஐந்து பாடல்களில் திருமூலர் விளக்கியுள்ளார். வெளிக் கோலங்களில் விருப்பம் இல்லாது, இறைவனைச் சேர்ந்து, உலகப் பற்றையும் நீத்து, பிறவித் துன்பத்தை அளிக்கும் பாசமும் சிவபோதமும் பாழாகச் செய்யும் சிவஞானம் பெற்றவர் சுத்த சைவர் ஆவர்.

கடுஞ்சுத்த சைவர் சிவன் வேறு சிவன் வேறு என்ற நிலையிலிருந்து சிவத்துடன் ஒன்றாய் நிற்பர்.

சரியையும் கிரியையும்

சைவ சமயத்தில் நான்கு நெறிகள் பற்றி விளக்குகிறார். அவை சரியை (சீலம்), கிரியை (நோன்பு), யோகம் (செறிவு), ஞானம் (அறிவு) என்பன. இவற்றுள் சரியை முதலிய மூன்றும் ஞானத்திற்கு வழி. ஞானம் வீட்டிற்கு (முத்திக்கு) வழி. சைவ சமயம், சரியை முதலான வழியில் வீடுபேறு அடைய வழிவகுக்கும்.

தன்னையும் தலைவனையும் அறியாது, மயங்கிக் கிடக்கும் உயிரினைக் கடைத்தேற்றுதல் பொருட்டுக் கூறப்பட்ட சமயமே சைவ சமயமாகும். வாழ்வின் நெறிமுறைகளுக்கீடாக உயர்நிலையை அடைதல் சாத்தியம் என சித்தாந்தம் போதிக்கின்றது. இவ்வகையில்தான் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞான நெறிகள் அமைகின்றன. மேலும் உறவு நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு வழிமுறைகளும் திருமந்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சரியை நெறி

சிவபெருமானது உருவத் திருமேனியை மட்டும் உணர்ந்து அதனைப் புறத்தொழிலால் மட்டும் வழிபடுதல் ஆகும். திருக்கோயிலிற் சென்று, புலர்வதன் முன் அலகிடுதல், மெழுக்கிடுதல், விளக்கேற்றுதல், மாலை கட்டிக் கொடுத்தல், தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தாடுதல், பாடுதல் முதலியன சரியை ஆகும்.

திருமூலர் சரியை குறித்து எட்டு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சுத்த சைவர்க்குரிய நெறி சரியை, பூசைகளின் இயல்புகளறிதல், வழிபடுவோர் நெஞ்சமே கோயிலாகுதலை அறிதல், சரியை, கிரியை, யோக, சித்த

நெறியின் செய்கை, சரியை நெறியினர் செயற்பாடுகள், உருவ, அருவ வழிபாட்டாளர்கள், சிவபெருமான் கூறும் ஆறு

அந்தங்கள், தீட்சைகளின் இயல்புகள் என்ற கருத்துகள் சரியையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மானென்று
பாடுமீன் பாடிப் பணியின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்க் கொள்வனே

(திரும. 1445)

என்ற பாடலால் நாடு நகரம் தேடிச் சரியை நெறியில் நின்று இறைவனை வணங்கினால் அன்பு முதிரும். இறைவன் இதயத்துள் மலர்வான் என்று திருமூலர் கூறுகிறார். சிவனடியார்கள் செயல்கள் அமையும் விதம் நன்கு எடுத்து சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கிரியை

கிரியையாவது சிவபெருமானது அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத்தின் சிறப்புணர்ந்து அப்பெருமானை, மனம், மொழி என்ற மூன்றினாலும் அகத்திலும், புறத்திலும் வழிபடுதல் ஆகும். இலிங்க மூர்த்தியை எழுந்தருள்வித்து, நறுமலர், புகை, ஒளி, திருவமுது, திருமஞ்சனம் முதலிய பூசைப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு, ஆகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு அருச்சனை செய்து, தியானித்து வழிபடுவது.

கிரியை பற்றி ஆறு பாடல்களில் திருமூலர் விளக்குகிறார். உடல்பற்றை விட்டு நீங்கி இறைவனைத் துதிப்பவர் இறைவன் திருவடியை அடையலாம். இறை அருளைத் தாங்கும் இயல்பு பெற்று இறைவனை வணங்குங்கள் என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

இதுபணிந்து எண்திசை மண்டலம் எல்லாம்
இதுபணி செய்கின் றவள்ஒரு கூறன்
இதுபணி மானிடர் செய்பணி ஈசன்
பதிபணி செய்வது பத்திமை காணே

(திரும. 1454)

54 • திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

என்று கிரியையால் ஒருவன் எட்டுத்திக்குகளில் உள்ள இறைவனைப் பாடிப் பணிதலைத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

முன்பு நின்று ஆங்கே மொழிவது எனக்கு அருள்
(திரும. 1456)

என்ற அடியில் முன்பு நின்று பாடிப் பரவுதலைக் கிரியை எனத் திருமூலர் சிறப்பிக்கிறார். இதனோடு

‘பூமாலை புனைந்து ஏத்திப் புகழ்ந்து பாடி’ எனத் திருநாவுக்கரசர் கூறுவதையும் சிந்திக்கலாம்.

சரியை, கிரியைகளால் இறைவனைப் பூசித்து, வாசித்து வந்த நிலையை அடுத்து யோகம் பற்றித் திருமூலர் பாடியுள்ளார்.

யோக நெறி

யோகம் என இறைவனை நெருங்கும் நெறியைப் பற்றி பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

மூலாதாரத்தில் உள்ள குண்டலினியோடு கூடிய பிராணனைத்துவாத சாந்தத்தில் விளங்கும் சிவத்துடன் சேர்த்துப் பொருந்தியிருத்தல் யோகம் ஆகும். இவ்வாறு சேர்த்துத் தியானம் செய்தால் ஒளி திகழும்.

யோகம், அட்டாங்க யோகமாய் திருமூலரால் மிக விளக்கமாக மூன்றாம் தந்திரத்தில் மிக விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு நாம் பார்க்கவிருப்பது ஐந்தாம் தந்திரத்தில் இறைவனை யோகத்தால் அடைதலைப் பற்றியதாகும்.

இறைவனது அருவத் திருமேனியை உணரும் பக்குவத்தைப் பெற்று, அகத் தொழிலால் மட்டும் வழிபடுதல் யோகம். புறத்தே பரந்து செல்லும் மனத்தை அப்படிச் செல்லாதவாறு அடக்கி, அகத்தே நிறுத்தி, ஒளிவடிவினனாகிய இறைவனோடு ஒன்றச் செய்தலே யோகம் ஆகும்.

யோகமும் ஞானமும்

திருமூலர் முதற்கண் ஆசிரியன் அருளிய அருமறை வழியே ஒழுகி அகத்தவமாகிய யோகத்தில் பொருந்த வேண்டும் எனவும், பசு முதலியவற்றைக் கட்டும் தறி மாறுதலின்றி இருந்தாற்போல தம் உடம்பை இருத்தல் வேண்டும் எனவும், தினவு முதலியன உடம்பில் தோன்றினும் சொறியாமலும், காற்று, மழை, மின்னல், இடி முதலியன உடம்பில் மோதினும், அசையாமலும் இருத்தல் வேண்டும் எனவும் இவ்வாறு கருதிய குறியாம் சிவத்தை அறிவார்க்கு சிவன் அருளால் அச்சிவத்துடன் கூடலாம் என்பார். இதனை,

நெறிவழியே சென்று, நேர்மையுள் ஒன்றித்
தறி இருந்தாற் போலத் தம்மை இருத்திச்
சொறியினும் தாக்கினும் துண்கொன்று உணராக்
குறிஅறி வாளர்க்குக் கூடலும் ஆமே (திரும.1457)

என்று பாடுகிறார்.

சீவனுக்குள் சிவமணம் பூத்தமையையும், யோக உணர்வினர்க்கு சிவம் அணைவதால் சீவன் ஒளி பெறுவதையும் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

பூவினில் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது (திரும.1459)

என்று மலர், மலர்வதற்கு முன்னே மனம் பெற்றிருத்தல் போல சிவமணம் சீவனில் உள்ளமை பாடுகின்றார். யோகத்தின் நால்வகைத் தீட்சையும் பயனும் கூறும் திருமூலர் யோக நெறியில் சிறந்த தீட்சையாவது அட்டாங்க யோக நெறி நிறற்றலே என்கிறார்.

ஞான நெறி

எல்லா நன்மைகளிலும் மேலான நன்மை வீடுபேறு ஆகும்.

56 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

அதைத் தருவது ‘ஞானம்’ அது நன்னெறி எனப்படும். ‘சன்மார்க்கம்’ என்பதும் இதுவே.

ஞானத்தைப் பற்றிப் பத்து பாடல்களைத் திருமூலர் பாடியுள்ளார். ஞானத்தின் சிறப்பு, ஞானியர் அடைந்த நெறி, ஞானியர் பெறும் பிரம்மப் பொருள், ஞானியர் இறைவனை உணர்தல், ஞானத்தில் நான்கு வகை, நான்கு நிலைகள், ஞானி சிவமுத்தனாய், சித்தனாய் ஆதல் உள்ளிட்ட கருத்துகளைத் திருமூலர் விதந்தோதுகிறார்.

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
 ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
 ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்து நல்காவாம்
 ஞானத்தின் மிக்கார் நரநின்மிக் காரே (திரும. 1467)

என்ற பாடலால் ஞானத்தின் சிறப்பை விளக்குகிறார். சிவஞானிகளுக்குரிய பண்புகள் நான்காகும். அவை ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்பன.

ஞானத்தில் ஞானம்	-	யான், எனது என்னும் செருக்கறுத்தல்
ஞானத்தில் யோகம்	-	முப்பத்தாறு தத்துவமும் கடந்த அருள் வெளியில் காணும் சிவஒளி.
ஞானத்தில் கிரியை	-	திருவடிப் பேற்றினை நாடல்.
ஞானத்தில் சரியை	-	திருவடிப் பேற்றினை ஞானச் செல்வர் கூற நன்கு கேட்டல் ஆகும்.

என்று திருமூலர் விளக்கியுள்ளார். இதனைச் சைவ சித்தாந்தம்,

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல் என ஞானம் நான்கு படிகளாய்ப் பெருகி, அந்த நான்கும் முறையே ‘ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம்’ எனப்படும் என்று கூறுகிறது. திருவாவடுதிறையில் கூடிய

இரண்டாவது திருமந்திர மாநாட்டில் வித்துவான் சுப்பிரமணிய பிள்ளை,

ஞானத்தில் ஞானம் பெற்று, சிவமுத்தனாய், சித்தனாய் விளங்க வழி காட்டுகிறார் திருமூலர். உயிர் தன்னை அறிதல் ஆன்ம தரிசனம். உயிர் பரா சக்தியை அறிதல் சிவதரிசனம். உயிர் இடையறாத பக்தியில் நின்றல் சிவயோகம். உயிர் குரு மண்டலத்தில் அழுந்தல் சிவயோகம்.

ஞானநிலை அடைய சரியை, கிரியை, யோகங்கள் வழி காட்டுகின்றன. நான்கும் சேர்ந்து ஞானநெறியில் இறைவனை அடையத் துணைபுரிகின்றன. தாயுமானவர்,

விரும்பும் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனிபோல் அன்றோ பராபரமே

என்று கூறுகிறார்.

பழம் சாப்பிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்குமானால் சரியாகக் கனிந்த பழத்தையே சாப்பிடமுடியும். அரும்பு, மலர், காய், கனி, ஆகிய பல பருவங்களுக்குப் பிறகுதான் நமக்கு உண்ணுவதற்கு உகந்த கனியாகப் பழுக்கிறது. ஆகவே அதற்கும் நான்கு பருவங்கள் இருப்பதைக் காணலாம். சரியை அரும்பு போன்றது. கிரியை மலர் போன்றது. யோகம் காய் போன்றது. ஞானம் கனிந்த பழத்தைப் போன்றது. ஆகவே இப்படிக்களைக் கடந்து இவ்வழிகளை எல்லாம் அடையும் விதம் திருமூலரது திருமந்திரத்தில் வெகு அழகாக எடுத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

நால்வகை மார்க்கங்கள்

திருமூலர் இறைவனை அடைவதற்குரிய நெறிகளைச் சன்மார்க்கம் (நன்னெறி), சகமார்க்கம் (தோழமை நெறி), சற்புத்திர மார்க்கம் (மகன்மை நெறி), தாசமார்க்கம் (பணிநெறி) என நால்வகையாகக் கூறுகிறார். இவற்றை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்றும் கூறுவர்.

58 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

1. தாச மார்க்கம் - அடிமை நெறி (பணிநெறி)

தாசமார்க்கமாவது புறத்தொழிலில் ஒன்றி சிவபெருமானது உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாகும். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று தொண்டு செய்வதாகும். திருக்கோயிலில் நல்ல விளக்கிடுதல், திருநந்தவனத்தில் மலர்கொய்து கொடுத்தல், தொடுத்துக் கொடுத்தல், அன்புடன் மெழுகல், திருவலகிடுதல், துதிப் பாடல்களைப் பாடியபடி பொருள்சேர் புகழை ஒதி வார்த்தல், திருக்கோயிலில் உள்ள அசையா மணி போன்ற விளக்கமிக்க பெரிய மணிகளை அடித்தல், ஊர்தி சுமத்தல், பலவகைத் திருமஞ்சனப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்தல் முதலிய எளிய பணிகளைச் செய்தலாகும். இதனை,

எளியனல் தீப மிடல்மலர் கொய்தல்

அளிதின் மெழுகல் அதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்

பளிமணி பற்றல் பன்மஞ் சனமாதீ

தனிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே (திரும. 1502)

என்று திருமூலர் பாடுகின்றார்.

இறைவனை ஆயிரம் பேர் சொல்லித் தியானிப்பவர்க்குப் பேரருள் செய்பவனாக சிவன் விளங்குவதையும் பாடலில் விளக்கியுள்ளார். தாசமார்க்கம் பற்றி ஐந்து பாடல்கள் திருமூலர் பாடியுள்ளார்.

தேவர்கள் ஆயிரம் பெயர்களைச் சொல்லிப் போற்றுதலைப் 'பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும் பெம்மானை' எனத் திருநாவுக்கரசரும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இக்கருத்து 'அண்ணலை வானவர் ஆயிரம் பேர் சொல்லி உன்னுவர்' என்ற திருமந்திரக் கருத்தோடு ஒத்துப் போகின்றது. சிவபிரானின் புகழைப் படித்தாலும், பூசித்தாலும், சிறந்த மலர்களைக் கொய்து கொணர்ந்தாலும் கல் வீழ்ந்த பாசிக்குளம்

போன்று தெளியாதது மனம். பாசிக் குளத்தில் கல் விழுந்தால் பாசி அகலும். பின்பு மூடிக் கொள்ளும். அதுபோன்று மனம் பூசை முதலியவை செய்த காலத்தில் தெளியும். பின் மூடும். மிக்க ஆசையுடன் இறைவனுக்குப் பூசை செய்ய வேண்டும்.

2. சற்புத்திர மார்க்கம் - மகன்மை நெறி

தோழமை நெறியாகிய சகமார்க்கத்தை நிலை நிறுத்துவது மகன்மை நெறியாகிய சற்புத்திரமார்க்கம் ஆகும். சிவனை அகத்தில் மட்டுமின்றிப் புறத்திலும் ஒளிவடிவில் முகம் முதலிய உறுப்புகளை நினைவால் கண்டு பல உபசாரங்களும் செய்து வழிபடுதலாம்.

பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செலித்திடல்
ஆசற்ற நற்றவம் வாய்மை அழுக்கின்மை
நேசித்திட் டன்னமும் நீசத்தி செய்தன்மற்
றாசற்ற சற்புத் திரமார்க்க மாகுமே (திரும. 1469)

என்ற பாடலால் அன்பின் வெளிப்பாடாக நிகழும் கிரியை சற்புத்திரமாதலைத் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

முகமன் செய்தல், வழிபாடு செய்தல், திருமேனியைப் பேணிக் காத்தல், திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தல், உண்மையும் அழுக்காறு இன்மையும் கைக்கொள்ள வேண்டிய தூய்மைகளாகும். இவையே சற்புத்திர மார்க்கத்தில் இறைவனை நெருங்கும் வழிகளாகும்.

இறைவனை வழிபாடு செய்தலை,
உண்பதன்முன் மலர் பறித்திட் டுண்ணாராகில்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே

என்று திருநாவுக்கரசரும் அருளினமை போற்றற்குரியது.

எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர் தாம் விரும்பும்
உண்மை யாவது பூசனை

என்று சேக்கிழாரும் உரைத்தருளினார்.

60 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

திருமூலர் நான் சிவனை நின்று தொழுவேன். அப்பெருமானை என்றும் கிடந்து தொழுவேன். எனவே நீங்களும் அழகிய பரஞ்சோதியான இறைவனைப் பொருந்திய மலர் கொண்டு தொழுது வழிபடுங்கள். அங்'னம் தொழும்போது சிவபெருமான் தொழுபவரின் சிந்தனையில் வெளிப்பட்டருள்வான். இதனை,

நின்று தொழுவன், கிடந்து எம் பிரான்தன்னை
என்றும் தொழுவன் எழிற்பரஞ் சோதியைத்
துன்று மலர்தூவித் தொழுவின் தொழுந்தோறும்
சென்று வெளிப்படும் தேவர் பிரானே (திரும. 1500)

என்று திருமூலர் பாடுகிறார். சற்புத்திர மார்க்கத்தில் நிற்பார்க்கு வீடுபேறு எளிதாகக் கிடைக்கும். நாள்தோறும் திருஐந்தெழுத்து ஓதிக் கைகுவித்து தொழுது இன்புற்று இருக்க திருமூலர் அறிவுறுத்துகிறார்.

3. சகமார்க்கம் - தோழமை நெறி

சகமார்க்கமாவது தோழனைப் போன்று பத்தி செய்யும் நெறியாகும். சன்மார்க்கத்திற்கு வழியாக இருப்பது சகமார்க்கமாகும். சன்மார்க்க நெறியின் பயன் சிறந்த பேறாகிய சித்தியுள் நிலைக்குமாறு செய்வதாகும். ஏழு பாடல்கள் மூலம் சகமார்க்க நிலை பற்றித் திருமூலர் விளக்கியுள்ளார்.

சகமார்க்கத்தில் சமாதியாகிய நிட்டையில் இருப்போர்க்கு உள்ளத்தின்கண் திருவருட்கண்ணால் பரந்த உலகங்கள் காணப்படும். அதுபோல உள்ளொளியாகிய பேரொளி தோன்றும்.

சன்மார்க்கம் தானே சகமார்க்கம் ஆனது.

மன்மார்க்கம் ஆம்முத்தி சித்திக்கும் வைப்பதாம்

பின்மார்க்கம் அனது, பேராப்பிறந்து இறந்து

உன்மார்க்கம், ஞானத்து உறுதியும் ஆமே! (திரும.1488)

என்று பாடுகிறார். திருமூலர் சிவபிரான் வணங்குபவர் உள்ளத்தில் வெளிப்பட வந்தருளுவான். இதனால் சிவயோகம் ஐம்பொறிகளை வென்று, சிவனோடு சிந்தையால் கூடி நிற்கின்ற சகமார்,க்கமாதலைத் திருமூலர் கூறினார்.

4. சன்மார்க்கம் - ஞானநெறி

திருமூலர் சன்மார்க்கமாகிய நன்னெறி பற்றி பதினொரு பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சரியை முதலிய நான்கனுள் முடிவாகச் சொல்லப்படுகின்ற உண்மை ஞானம், பிறவியாகிய பெருந்துன்பத்தை நீக்கி, சிவானந்தமாகிய எல்லை இல்லா இன்பத்தைத் தருதலால் சன்மார்க்க நெறி எனச் சொல்லப்படுகிறது. சன்மார்க்கத்தை மேற்கொள்பவர் பாசம் முதலியவற்றை நீக்குவர், ஆன்மாவைப் பாசத்தினின்றும் பிரித்துப் பதியுடன் கூட்டிக் கனியாத மனத்தை, நன்றாய்க் கனிய வைத்து, கெடாத மெய்ப்பொருள் தோற்றத்துடன் சேர்த்து அசையாத வண்ணம் சமாதியில் கூடியிருத்தலே சன்மார்க்கம் எனப்படும். இதனைத் திருமூலர்

பகபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சங் கசியக் கவிவித்து
ஓசியாத உண்மைச் சொருபோ தயத்துற்று
அசுவான தில்லாமை யானசன் மார்க்கமே (திரும. 1486)

என்று பாடியுள்ளார்.

சன்மார்க்க நெறியினர் சிவயோக சித்தராய் வாழ்வார்; கூற்றத்தை வென்ற கூத்தப் பெருமானின் திருவடி தலைக்கூடும் இயல்பினர். சன்மார்க்கத்தில் சிவன் அளிக்கும் திருவடிப் பேறு குருவின் அருளால் கை கூடுவதாம். இப்பற்று திருவடியைத் தொட, காண், வழிபட, பாடத் தலைமேல் சூட விளைவதாகும். இத்தகைய சன்மார்க்கிகள் வாழும் இடமே இறைவனை வழிபடும் திசையாகும்.

62 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

சன்மார்க்கமாகிய உண்மை நெறியைத் தத்துவதரிசனம் என்றும் சத்திய தரிசனம் என்றும் மெய்ஞ்ஞானியர் வழங்குவர்.

சரியை மார்க்கத்துக்கே எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிய திருநாவுக்கரசர் சுவாமிகள் கூடச் சரியையில் மெய்ஞ்ஞானம் பெறவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தி உள்ளார்.

சரியை, கிரியை, யோக, ஞான நெறிகளில் இறுதியான ஞான நெறியே சன்மார்க்கமாகும். மற்ற மூன்று நெறிகளும் சன்மார்க்கத்திற்கு உகந்த வழிகாட்டியாய் அமைந்துள்ளன. சன்மார்க்க சாதனமாகிய நன்னெறிப் பயிற்சியால் எய்துவன திருவடியுணர்வும் அதனால் உணரப்படும் சிவமாம் பெருவாழ்வாம் திருவடி இணையும் ஆகும். சன்மார்க்க நன்னெறி நிலையினை எய்துவோர் செல்லும் வழி நன்னெறிக்கு வாயிலாகிய சித்தயோகம் ஆகும். சித்தயோகம் என்பது உயிரின் எண்ணம் இடைவிடாது சிவத்தின்பால் கூடியிருப்பது. இது சிவயோகம் ஆகும்.

4. உடலோம்பல் முறைகள்

நிலையாத உடலைக் கொண்டு நிலைத்த இன்பம் அடையும் நன்முயற்சி வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் ஆகும். இக்குறிக்கோளை மறவாது போற்றவும், ஆற்றவும் பேராற்றல் படைத்த சான்றோர்கள் அருமையும் பெருமையும் உடைய நூல்களை யாத்துத் தந்துள்ளனர் அவ்வகையான நூல்களில் தலையான நூல் திருமந்திரம் ஆகும்.

ஒருவன் பிறந்ததன் பயனை அடைய வேண்டுமானால் அன்பு காட்டி வாழ்தல் வேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். இதுதான் திருமந்திரத்தின் மையப்பொருள் எனலாம். உடம்பை வளர்த்தால் உயிர் வளரும். உடம்பை வளர்ப்பதால் எவரிடத்தும் அன்பு காட்ட நீண்ட நாள் வாய்ப்பு கிட்டும்.

உடம்பை நீடிக்கச் செய்யும் முறைகளையும், உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கான முறைகளையும், அறிவைப் பெருக்குவதற்கான வழிகளையும் பயிலத் தக்க விதமாக திருமந்திரத்தில் மூன்றாம் தந்திரத்தில் திருமூலர் விளக்கியுள்ளார். உடம்பினை மட்டில் யோகப்பயிற்சிக்கு உட்படுத்திப் பெறுவது அட்டமாசித்தி என்று யோக நூல்கள் கூறுகின்றன. பகவத் கீதையின் இரண்டாவது அத்தியாயத்திலிருந்தே கிருட்டினன் உபதேசங்கள் தொடங்குகின்றன. இப்பகுதி சாங்கிய யோகம் எனப்படுகிறது. பதஞ்சலி யோக சூத்திரமும் யோகம் பற்றிப் பேசுகின்றது. உள்ளத்தினை யோக நெறிக்கு உட்படுத்தி ஒடுக்குவதனால் எய்தும் பயன் அருட்சித்தி என்பர்.

யோக செயல்முறைகளைத் தெளிவாக உணர்ந்து, வாழ்க்கையில் வழுவாது மேற்கொண்டால், அதுவே உடல்நலம், மனவளம், ஞானம், பிறவி நீக்கம் ஆகியவற்றை அருளும் என்பது திருமூலரின் அனுபவ உரை.

64 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

யோகம் எனப்படும் உடலோம்பல் நெறிகளை திருமூலர் வழிநின்று இக்கட்டுரையிற் விரிவாகக் காணலாம்.

யோகம்

மெய்ஞ்ஞான வழியை அடையப் பலவழிகள் உள்ளன. இத்தகைய ஞானநெறிக்கு யோகம் என்று முன்னோர் பெயர் சூட்டி உள்ளனர்.

‘யோகம்’ என்றால் ‘சேர்த்தல்’ என்பது பொருள். அதாவது நம்மை நம்மிடத்துள்ள உயரிய உண்மைப் பொருளோடு சேர்த்தல்.

உடம்பை வலுப்படுத்தி, உள்ளத்தை ஓட்டமில்லா நாட்டம் உறச் செய்து, உயிரறிவை உயர் அறிவாக்குவதே யோக நெறியின் நோக்கம் ஆகும்.

இந்த வழிகளை முறையே கிரியா யோகம், ஆதாரயோகம், நிராதர யோகம், என்பர்.

கிரியா யோகம் - உடலோம்புதற்கான பயிற்சியாகும்.

ஆதார யோகம் - உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கான பயிற்சி.

நிராதர யோகம் - உயிரை - ஆன்மபோதத்தை சிவபோதம் ஆக்குவதற்கான பயிற்சியாகும்.

யோகம் என்பது மனத்தை அடக்கி வாழும் ஒரு நிலை. ஆன்மாவைச் சதா சிவ சிந்தனையில் ஆழ்த்தும் நல்நெறி.

உலகப்பற்றை ஒழிப்பதற்குச் சிறந்த உபாயமாக விளங்குவது யோகநெறி. யோகநெறியில் நில்லாதவன் உடல் எதை எதை அடைய விரும்புகிறதோ அதற்கேற்ப இசைந்து நடக்கத் தொடங்குகிறான்.

யோகம் என்பது உடம்பை ஒழுங்குபடுத்தி உள்ளத்தினை உறுதிப்படுத்தும் நிலை எனலாம். இச்சொல்லானது “பூஜ்ஸ்மா

தெள” என்ற வடசொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும். இச்சொல் பல பொருள்களில் கையாளப்படுகிறது. அவையாவன

‘முறை’

‘சேர்க்கை அல்லது பிணைப்பு’

‘ஒருங்கிணைத்தல்’,

‘கூடுதல் அல்லது ஒன்றுதல்’,

‘பண்பாடு’,

‘விசனம்’,

‘மனவொழுக்கம்’

என்பதாகும்.

திருமூலர் கூறும் யோக நெறி இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனப் படிப்படியாக அமைகிறது. பஞ்சேந்திரியங்களை விட்டொழித்து, யோகத்தில் நுழைந்து வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தும் நெறிகளைத் திருமூலர் மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

பற்று நீக்கி பணியாற்றுவதற்கான தகுதியே யோகம், எனப்பெறும். கடமையாற்றுவதற்குத் தூண்டுகோலாகத் தன்னலம் அமைவதைத் தவிர்ப்பதன் மூலம், நற்செயலே புரிவதை உறுதி செய்வது யோகம் என்னும் சமநிலைச் சித்தமாம். குறிக்கோளின் உயர்வு கருதி நெறி பிறழ்வதையும் தவிர்க்கச் செய்வது யோகம்.

யோக நெறியில் தீவிரமான சாதகமுடையவன் உள்ளமும் உடலும் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால் எந்நிலையிலும் வெற்றி அடைகிறான். யோக சாதனை வேண்டுபவன் இந்த உலகில் காணப்படுபவை எல்லாம் தங்களுடைய யோக நெறிக்கு உகந்ததென்று கொண்டு தங்கள் நெறிக்கேற்ப மாற்றிப் பயன்படுத்தும் நெறியினைப் பற்றவேண்டும். உலகில் உள்ள பந்த

66 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

பாசங்களை எல்லாம் யோக நெறியால் உணர்ந்து, கொள்வன கொண்டு, தள்ளுவன தள்ளப்பட வேண்டும்.

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, திருமந்திரத்தில் இடம்பெறும் யோகம் பற்றிக் கூறும்போது, நன்னெறியினை நாடிய சாதகன், தான் இப்பிறப்பிற் கொண்டுள்ள ஓர் உடம்பில் நின்று விரும்பிய பயன்களைப் பெறவேண்டியவனாவான். அவ்வுடம்பினைக் கெடாது நெடுங்காலம் நிலைபெறக் கொண்டு வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கேற்ற பயன்களையும் விரும்புதல் இயல்பாதலால், ஞான நூலாகிய இவ்வாகமங்களிலும் உலகியற் பயன்களைப் பற்றிய இவ்வழிமுறைகள் இடம் பெறுவனவாயின என யோகம் பயனுள்ள வாழ்க்கை வழிமுறை எனக் கூறுகின்றது.

யோக சாதனங்களைச் சுவாமி விவேகானந்தர் நால் வகைப்படுத்தி கர்மயோகம், ராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என விளக்கியுள்ளார். இவைகளுள் எந்த யோக சாதனத்தை வேண்டுமானாலும், யோகநெறி நிற்போர் மேற்கொள்ளலாம்.

எந்த யோகத்தை ஒருவன் மேற்கொண்டாலும் பற்றற்ற மனப்பான்மை அவனுக்கு அவசியமாகிறது. உலகப் பொருள்கள் மீது வைத்துள்ள பற்றுதலை அறவே அகற்றிவிடுவது யோகசாதனத்துக்கு முற்றிலும் இன்றியமையாத செயலாகும்.

யோகம் என்பது வாழ்க்கை நடைமுறை நெறியாகக் கொண்டால் நன்றாக உடல்நலம் அமையும். வாழ்க்கை முழுவதும் யோகநெறியைப் பின்பற்றினால் அறிவு ஒளி பெறலாம். அறிவு ஒளி பெறுவது ஆன்மீக வாழ்வுக்கு அடிப்படை. யோகநெறி நில்லாதார் ஒவ்வொரு நாளும் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு மாறாக அறிவுத் திறமையைப் பயன்படுத்துவர். யோகநெறியின் வாயிலாக அறிவு விளக்கத்திற்கு ஆகும் உதவியைப் பெறலாம். இறைவனை அடைவதற்கு உரிய நெறியாக அட்டாங்க யோகத்தைத் திருமூலர் விளக்கியிருக்கிறார்.

அட்டாங்க நெறி

அந்நெறி இந்நெறி என்னாது அட்டாங்கத்
தந்நெறி சென்று சமாதியிலே நின்யின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தில் ஏகலாம்
புல்நெறி ஆகத்தில் போக்கில்லை ஆகுமே (திரும. 551)

என்ற பாடலால் அட்டாங்க நெறி சிறந்தது, அதைத் தேர்ந்தெடுங்கள், என்கிறார். யோகக்கலை திராவிட நாகரிகத்தின் சிறந்த அம்சமாக விளங்குகிறது.

ஆயுர்வேதத்தின் ஆசான் சரகர் நம் உடலை ஓர் அலங்கார ரதத்தோடு ஒப்பிடுகிறார். முறையான பராமரிப்பு, கவனமான சேவை, அலங்காரம் எல்லாமே இதற்குத் தேவை என்கிறார்.

உடலைப் பற்றிப் பேசும்போது திருமூலர், உடல் இழுக்கானது என்று நினைந்திருந்தேன்; ஆனால் உடம்பினுக்குள்ளே சிறந்ததான சிவத்தைக் கண்டேன். அதனால் பாதுகாக்க முனைந்தேன். உடம்பை வளர்த்து உயிர் வளர்த்தேன் என்று மொழியும் பாடலில், உடம்பை வளர்த்தால் திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் பெறலாம் என்று கூறுகிறார். மூன்றாந் தந்திரத்தில் பத்துப் பாடல்களில் கிரியா யோகம் பற்றியும், ஆதார யோகம் பற்றி ஏழு பாடல்களிலும், நிராதர யோகம் பற்றி நான்கு பாடல்களிலும் பாடியுள்ளார். அவற்றை இனி விரிவாகக் காணலாம்.

இயமம்

இயமம் என்றால் கட்டுப்பாடு. கட்டுப்பாடு இல்லாத வாழ்க்கை கெட்டுப்போகும்.

எட்டுத் திக்குகளிலும் சூழ்ந்து மழை பெய்தாலும், குளிர்ச்சி அளிக்கும் இயமங்களைத் தவறாமல் செய்யுங்கள் எனச் சிவபெருமான் கொழுவிய பவளம் போன்ற குளிர்ந்த சடையுடனே பொருந்திய சனகர் முதலிய முனிவர் நால்வர்க்கும்

68 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உரைத்தவற்றைத் திருமந்திரம் எடுத்தோதுகின்றது. நான்கு முனிவர்கள் என்றிங்கே குறிப்பிடப்படுவது சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமார் என்ற நால்வர் ஆகும். இயமத்தில் நிற்பவர் நீக்க வேண்டியனவாக பத்து கருத்துகளைக் கூறி, இவ்வியல்புடையவர்; இயமத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். குணநலன்களிற் சிறப்புடையோர் இயமத்து இடை நிற்பவராகக் கூறுகிறார்.

ஒகல்லான், ஒபாய்கூறான், களவுஇலான், எண்குணன்
நல்லான் அடக்கம் உடையான் நடுச்செய்ய
வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கள்காமம்
இல்லான் இயமத்து இடை நின்றானே (திரும. 554)

யோக நிலைக்குத் தடைகளாய் உள்ளவற்றை அகற்றுதலை இயமம் எனக்கூறி, எவ்வெவற்றை நீக்கவேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளார். இயமம் என்பதற்குத் தீதற்றகல் என்று பொருள். இது தவிர்க்க வேண்டுவன தவிர்த்து இருக்க வேண்டிய முறையைக் கூறுகிறது.

யமம் என்பது நடைமுறை ஒழுக்கங்களைக் குறிக்கிறது. அயிம்சை (வன்முறை இல்லாமை), சத்யம் (உண்மை), அஸ்தேயம் (திருடாமை), பிரம்மச்சரியம் (தன்னடக்கம்), சுபரிக்ரஹம் (விழையாமை) என்ற ஒழுக்கங்களே யமம் ஆகும்.

கொல்லாமை, பொய் கூறாமை, களவில்லாமை, எண்குணன் ஆதல், நல்லன் ஆதல், அடக்கமுடைமை, நடுவுநின்றல், பகிர்ந்து உண்ணல், மாசு இல்லாமை, கள்காமம் இல்லாமை என்றிலை இயமத்தில் வைத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இவை அனைத்துமே ஏறத்தாழக் குறள் கூறும் அறங்களாக இருப்பதும், பதஞ்சலி யோகத்தில் சொல்லப்படுபனவற்றுக்கும் மிகுதியான எண்ணிக்கையில் திருமூலர் சொல்வதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நியமம்

‘நியமம்’ என்பது நன்றாற்றல் எனப் பொருள் தரும். நியமத்தான் சிவசக்தியை உணர்ந்து வாழ வேண்டியவன் ஆவான். நியமத்தில் நிற்பவனுக்குரிய பத்துக் குணங்களாகத் திருமூலர்,

தூய்மைஅருள் ஊன்கருக்கம் பொறை செல்வை
வாய்மை நிலைமை வளர்த்தலே மற்றிலை
காமம் களவுகொலை எனக் காண்பவை
நேயியி ரைந்து நியமத் தனாமே (திரும. 556)

எனப் பாடுகின்றார். நியமத்தில் நிற்பவன், தூய்மை அருள், ஊன் கருக்கம், பொறை, நேர்மை, வாய்மை, உறுதியுடைமை ஆகியவற்றை மேற்கொள்ளுதலும், காமம், கொலை, களவு ஆகியவற்றை ஒதுக்கலும் எனச் செய்யவேண்டிய செயல்களாகப் பத்தையும் விளக்குகிறார்.

இயமத்தின் வழிநின்று நிறைவு பெற்றவர் இதைச் செய்வதற்குத் தகுந்தோர் ஆதலின் நியமம், இயமத்தின் பின் வைத்துச் கொல்லப்பட்டது.

யமம் என்பது எல்லோருக்கும் பொருந்தும் வழிமுறைகள் ஆகும். நியமம் என்பன ஒரு தனிநபரின் ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்ற நடவடிக்கை விதிமுறைகள் ஆகும். பதஞ்சலியால் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஐந்து நியமங்களாவன லேசம் - தூய்மை, தபஸ் - கண்டிப்பான எளிமை, சந்தோஷம் - திருப்தி, ஸ்வாத்யாயம் - தன்னைப் பற்றிய ஆய்வு ஈஸ்வரப் பிரதானம் - இறைவனிடம் பக்தி என்பதாகும்.¹⁴

இயமத்தில் நிற்பவர் நற்குணங்கள் மட்டுமின்றி நியமத்தில் நிற்பவர் நற்செயல்களையும் திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நியமத்தினை மேற்கொள்பவன் தவம், செபம், மகிழ்ச்சி, தெய்வ நம்பிக்கை, கொடை, முப்பொருள், உண்மை கேட்டல், வேள்வி,

70 : திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

சிவபூசை, பேரொளி தரிசனம் எனக் கூறப்பட்ட பத்தினையும் உயர்வாகக் கடைபிடிக்க வேண்டும்.

யோகம் பழக விரும்புகின்றவர்க்கு எந்த விதமான அகத்தடையும், புறத்தடையும் இல்லாதிருப்பதற்கு வேண்டியவைகளான ஒழுக்கங்களே இயமமும், நியமமும் ஆகும். இந்த ஒழுக்கங்களை ஒருவன் எந்த இடத்தல் இருந்தாலும், எங்கே சென்றாலும், எந்த காலத்தில் பொருந்தினாலும் செய்து நிறைவேற்றலாம்.

மனம் சஞ்சரிப்பதினாலும், உடல் அசைவினாலும் இயம நியம நிறைவேற்றத்திற்குத் தடை இருக்காது.

ஒழுக்கம் சிறந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்பதும், உடம்பும் உள்ளமும் தூய்மையாய் இருக்கவேண்டும் என்பதும் இன்றியமையாத கடமையாகும். உடம்பை அசையா நிலைக்கு உட்படுத்துவதும், உள்ளத்தை அசையா நிலைக்கு அகப்படுத்துவதும் யோகத்திற்கான அவசியமான ஆரம்பங்களாம்.

இயம ஒழுக்கத்தால் அன்பு வளரும். அந்த அன்பு நியம ஒழுக்கத்தால் அருளாகப் பரிணமிக்கும் அருளுக்கு அடிப்படை அன்பே. ‘அருளென்னும் அன்பின் குழவி’ என்பது இயம நியமங்களின் விருத்தியமைப்பை விளக்குவதாகும். ஆன்மநேயமே அன்பு எனப்படும்.

யோகம் பழகுவதற்கான முதல் நிலை இயமம், நியமம் என்பதைத் திருமந்திர மாநாட்டு மலர்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

எப்படி ஓர் உயர்விடம் செல்வதற்கு அடிப்படைகள் வேண்டிருக்கிறதோ அதுபோல இயமம், நியமம் என்ற இரு ஒழுக்கங்களும் முதலில் மனிதனுக்கு வேண்டியிருக்கின்றன. இந்தத் தகுதியை முன்னமேயே உண்டாக்கிக் கொள்ளாமல் ஒருவன் யோகத்தில் நுழைந்தால் அந்த யோகம் சித்தியாகாது என்பதைத் திருமூலர் வலியுறுத்துகிறார்.

ஆதனம்

யோகம் சித்தி பெறுவதற்கு உடம்பின் அசைவற்ற நிலை தேவைப்படுகின்றது. உடலை அசையாமல் நிலையாக இருத்துவதே இருக்கை அல்லது ஆசனம் எனப்படும்.

ஆசனம் என்பது உறுதியாயும் வசதியாயும் இருத்தலாகும்.

அசைவை உண்டாக்காததாகவும், சுகத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியதாகவும் எது ஒன்று உள்ளதோ அதுவே ஆசனம் எனப்படும். ஒரு சிலர் யோகத்தின் அங்கங்களை முற்கூறப்பட்ட இயம நியமங்களை ஒதுக்கிவிட்டு ஆதனத்திலிருந்து கணக்கிடலுற்று ஆறு அங்கங்கள் கொண்டது யோகம் என்றும் கூறுவர். சரீரத்திற்கும், உள்ளறிவிற்கும் (ஆன்மாவிற்கும்) இடையில் நின்று பணியாற்றுவது உள்ளம். இந்த உள்ளம் உள்முகமாகத் திருப்பப்படுவது முதற்சாதனை. உள்ளம் உள்முகமாகத் திரும்ப வேண்டுமானால், அதனை வெளிமுகமாக இழுக்காத விதமாக உடம்பு துணைபுரிய வேண்டும். அவ்விதம் உடம்பு துணை புரியும் வழியில் சில பயிற்சிகளுக்கு உடம்பை உள்ளாக்க வேண்டும். இவ்விதமான உடம்பிற்கு உரிய பயிற்சிகளே ஆதனங்களாகக் கூறப்படுகின்றன.

பெரும்பாலும் மனத்தை ஒருமைப்படுத்த வொட்டாமல் இரத்த ஓட்டத்தையும் துடிப்பையும் அதிகப்படுத்துவது தேக அசைவாகும். உடம்பில் கை, கண் முதலான உறுப்புகளைக் காட்டிலும் சுவாச ஓட்டத்தை அதிகப்படுத்துவது கால் என்னும் உறுப்புதான். அதனால்தான் ஆதனப் பயிற்சியில் முதன்முதலாகக் கால்களுக்கு வேலை கொடுக்காமல் இருத்தி மனத்தைச் சிரமமின்றி ஒருமைப்படுத்தச் சொல்லும் நிலை காணப்படுகிறது.

ஆதனங்கள் பலவகைப்படும். அவற்றுள் 38 ஆதனங்கள் பொதுவாம். பதஞ்சலி 11 ஆசனங்களை முக்கியமானவை என்கிறார்.

72 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

ஆசனங்கள் 126 வகை எனவும், அவற்றுள் தாமரை இருக்கையாகிய பத்மாசனம், இலை இருக்கை ஆகிய பத்திராசனம், மயில் அல்லது கோழி இருக்கையாகிய குக்குட ஆசனம், சிம்மாசனம், சுக இருக்கையாகிய சுகாசனம் என்ற ஐந்து ஆசனங்களையும் திருமூலர் செயல்முறையோடு விளக்குகிறார்.

ஆசனங்கள் பல நூற்றாண்டு காலமாக, உடலின் ஒவ்வொரு தசை, நரம்பு, மற்றும் சுரப்பியைப் பயிற்சிக்குள்ளாக்குமாறு உருவாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

பத்மாசனம்

இரண்டு கால்களையும், மடித்து தொடையின் மீது வைக்க வேண்டும். இரண்டு தொடைகளின் நடுவில் இரண்டு கைகளை மலர்ந்த நிலையில் வைக்கவேண்டும். மூக்கு முனையில் கண்பார்வை அசைவு இல்லாமல் வைத்து, மார்பில் மோவாய்க் கட்டையை வைத்துக் காற்றை எழுப்பி இருத்தல் வேண்டும். இதுவே பத்மாசனத்தில் அமரும் முறையாகும். இதனைத் திருமூலர்,

ஓரணை யப்பதம் ஊருலின் மேலேறிட்டு

ஆர வலித்ததன் மேலவைத் தழகுறச்

சீர்திகழ் கைகள் அதனைத்தன் மேல்வைக்கப்

பார்திகழ் பத்மா சனமென லாகுமே

(திரும. 559)

எனப் பாடுகின்றார்.

பத்மாசனம் எனப்படும் ஆசனம் மிக எளிதான ஓர் ஆசனமாக இருந்தாலும் நாளாக ஆகத்தான் இதனை வலியற்ற ஆசனமாக ஆக்கிக் கொள்ள இயலும்.

எந்தச் செலவும் இல்லாத, எந்த பக்க விளைவுகளும் இல்லாத, நம்பகமான மார்க்கம் எதுவென்றால் அது ஆசனங்கள் பயில்வதுதான் என்று 'பிணிகளை அகற்றும்' எளிய யோகாசனங்கள்' எனும் நூல் எடுத்தியம்புகிறது.

பத்திராசனம்

வலக்காலை இடப்பக்கம் தொடையின் மீது வைக்க வேண்டும். முழந்தாள்களில் இரண்டு கைகளையும் நீட்ட வேண்டும். உடலை நேராக நிமிர்த்த வேண்டும். இதுவே பத்திராசனம் ஆகும்.

துரிகில் வலக்காலைத் தோன்றவே மேல்வைத்து
அரிய முழந்தாளில் அங்கைகளை நீட்டி,
உருகியிடும் உடல் செவ்வே இருத்திப்
பரிசு பெறுமது பத்திரா சனமே (திரும. 560)

என்று பத்திராசன முறைமையைத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

குக்குட ஆசனம்

பத்மாசனத்தில் சொல்லப்பட்டதுபோல் கால்கள் இரண்டையும் தொடையின் மீது ஏற்றி, முக்கி, உடலை முழங்கை வரை தூக்கி நிறுத்தி, உடலின் சுமை கைகளில் தங்குவதற்கான சமநிலை தெரிந்து அசையாதபடி இருந்தால் அது குக்குட ஆசனம் ஆகும்.

ஒக்கஅடி இணை ஊருலில் ஏறிட்டு
முக்கி உடலை முழங்கைதனில் ஏற்றித்
தொக்க அறிந்து துளங்காது இருந்திடில்
குக்குட ஆசனம் கொள்ளலும் ஆமே (திரும. 561)

சிம்மாசனம்

பாத நுனிகளைப் பூமியில் ஊன்றி, முழங்காலில் கைகளை நீட்டி, அன்புடன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு, குற்றமற்ற கண்களை நாசிகாக்கிரம் என்னும் புருவ நடுவில் வைத்திருப்பது சிம்மாசனம் ஆகும். நாக்கை மடித்து உண்ணாக்குப் பகுதியில் செலுத்தியிருப்பதால் வாய் மூடாமல் இருக்க ஏதுவாகும்.

74 ❁ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

பாதம் முழுந்தாளில் பாணிகளை நீட்டி
 ஆதர லோடும்வாய் அங்காத்து அழகுறக்
 கோதில் நயனம் கொடிமூக்கிலே உறச்
 சீர்திகழ் சிங்கா தனம்எனச் செப்புமே (திரும. 562)

என்று திருமூலர் பாடுகிறார்.

பத்திரம், கோமுகம், பங்கயம், கேசரி, கொத்திரம், வீரம், சுகாதனம் என்ற ஏழு ஆசனங்கள் மேலானவை. பழையாய் உள்ள இவ்வாசனங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை நூற்று இருபத்தாறு என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

ஆசனங்களால் ஏற்படும் பயன்கள்:

ரத்த ஓட்டத்தைச் சரிப்படுத்துவதுதான் ஆசனம்.

ஆசனத்தின் முக்கிய பயன் உள்ளம், வெளிமுகமான எந்தச் சலனத்துக்கும் ஆட்படாமல் உள்முகப்படுத்தப்பட்டநிலை வேண்டுவதாகும். மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற ஆசனங்கள் செய்வதன் வாயிலாக உடல் அசைவற்று இருக்கும் நிலையில் இரத்த ஓட்டம் சீராகும். இந்த உடலுக்கும் 'உயிருக்கும் உறவு சரியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இரத்த ஓட்டம், உடல் இயக்கம், மன உணர்வுகள் மிகச் சரியாக இருக்க வேண்டும். இதற்குத் துணை புரிவன நாள் தவறாமல் செய்யக்கூடிய உடற்பயிற்சிகள். அவற்றையே திருமூலர் தெளிவாகத் தந்திருக்கிறார்.

பிராணாயாமம்

பிராணாயாமம் என்பது சுவாசத்தின் அறிவியல் ஆகும். இது வாழ்க்கை சுற்றி வருகின்ற அச்சாணி ஆகும்.

உடலோம்பும் நெறிகளில் நான்காவது படிநிலை பிராணாயாமம் ஆகும்.

பிராணாயாமம் என்ற தொடரை பிராணன் நியமனம் என்றும், பிராணன் ஆயாமம் என்றும் பிரிக்கலாம். நியமம் என்றால் முறை எனவும் ஆயாமம் என்றால் அடக்குதல் எனவும் பொருள். பிராணனை அடக்கும் முறை, பயிற்சி, பிராணாயாமம் என்றாகிறது.

பிராணாயாமம் செய்யும் முறை

நம்முடலில் நடைபெறும் காற்றின் இயக்கம் வெகு நுட்பமாக அமைந்துள்ளது. வெளிக்காற்று மூக்கின் இரண்டு துவாரங்களின் வழியாக உள்ளே சென்று நுரையிரலை அடைந்து பிராணன் என்னும் உயிர்க்காற்றை விடுவித்து அங்குள்ள தூய்மையற்ற காற்றை வெளிக்கொணர்வதை அனைவரும் அறிவர். காற்றை உட்கொள்வதில் யோகியர் காட்டும் விழிப்புணர்வே பிராணாயாமம் ஆகும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு நாளும் 21,600 தடவை சுவாசம் செய்வதாக நம் முன்னோர்கள் கண்டுள்ளார்கள்.

இது உலகோர் மனத்தில் நிலைபெறச் செய்ய சிதம்பரம் நடராசப் பெருமானின் பொற்கோவிலில் 21,600 பொன் ஓடுகள் சோழ மன்னர்களால் வேயப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.

சுவஸ்திகாசனம் அல்லது பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து பிராணாயாமப் பயிற்சி செய்யவேண்டும். உள்ளிழுப்பது, வெளியே விடுவது, நிறுத்துவது என்று பிராணாயாமம் மூவகைப்படும். இவை காலம், இடம், எண்ணிக்கை என்பவற்றால் கட்டுப்படுத்தப் பட்டதாகவும், நீண்டோ, சுருங்கியதாகவோ இருக்கும் என்று விவேகானந்தர் கூறுகிறார்.

திருமூலர் கூற்றுப்படி இப்பயிற்சியில் மூன்று கூறுகள் உள்ளன. அவற்றைத் தனித்தனிப் பெயரிட்டு, கால அளவு கொடுத்து, இவ்வாறு செய்வதினால் உண்டாகும் பயன்களையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார் திருமூலர். பிராணாயாமப் பயிற்சியால் பிராண வாயுவை உபயோகிக்கக் கூடிய சக்தி உடற்கருவிகளை

76 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

நல்வழிப்படுத்துகிறது. மூளை நரம்புகள், இரத்த ஓட்டம், இதயம், நுரையிரல்கள், ஜீரண வெளிப்போக்குக் கருவிகளெல்லாம், ப்ராணாவை இழுத்து நிரப்பிக்கொள்ளும் ஆயுதங்களாக மாறுகின்றன. இப்பயிற்சியின் மூன்று கூறுகள் பூரகம், கும்பகம், ரேசகம். இவற்றில் பூரகம் என்பது உயிர்வளியை உள்வாங்குதல், கும்பகம் என்பது உள் இருத்தல், ரேசகம் என்பது வெளிவிடுதல் ஆகும். இவ்வாறு காற்றைச் சுவாசிப்பதற்கு ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. பதினாறு மாத்திரை கால அளவு இடது நாசி வழியாகக் காற்றை உள்ளே இழுத்தல் பூரகம். இழுத்த காற்றை அறுபத்து நான்கு மாத்திரை கால அளவு உள்ளே நிறுத்துதல் கும்பகம். முப்பத்திரண்டு மாத்திரை கால அளவு வலதுநாசி வழியாக வெளிவிடுதல் ரேசகம். இதனைத் திருமூலர்,

ஏறுதல் பூரகம் ஈரெட்டு லாமத்தால்
ஆறுதல் கும்பம் அறுபத்து நாலதில்
ஊறுதல் முப்பத் திரண்டதி ரேசகம்
மாறுத லொன்றின்கண் வஞ்சக மாமே (திரும. 568)

எனப் பாடியுள்ளார்.

உயிர்க்காற்று சிறிது நேரம் வலது மூக்கில் ஓடிவரும். அப்புறஞ் சிறிது நேரம் இடது மூக்கில் ஓடிவரும். ஒரு சிறிது நேரம் இரண்டு மூக்கிலும் ஒப்ப ஓடிவரும்.

பிராணாயாமம் செய்வதினால் உண்டாகும் பயன்

மேற்சொன்ன முறையில் சுவாசிப்பவர் கூற்றுவனை உதைக்கலாம்; உடம்புக்கு அழிவில்லை; உறுப்பு சிவக்கும்; உரோமம் கறுக்கும்; உடம்பு பளிங்கு போலாகும்; பழுத்து உதிரவேண்டிய வயதிலும் கூட பிஞ்சு போல தோற்றம் தரும்; கள்ளுண்ணாமலே கள்ளுண்ட களியைத் தரும். ஆலாலம் உண்ட சிவபெருமானின் அருளைப் பெறலாம் என்று ஆறு பாடல்களில் திருமூலர் பிராணாயாமம் செய்பவர் பெறும் பயன்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிராணாயாமத்தின் நன்மைகள்

இரத்த மண்டலம், காற்றோட்ட மண்டலங்கள், இந்த இரண்டின் கோளாறுகளை சீர்திருத்துகிறது. மனதை நன்றாக இயங்க வைக்கிறது. பதற்ற நிலையை அப்புறப்படுத்தி நரம்பு மண்டலத்தையும் சரியான நிலையில் வைக்கிறது உள் உறுப்புகளைப் புத்துயிர் பெறச் செய்கிறது.

பிரத்தியாகாரம்

பிரத்தியாகாரம் என்றால் எப்போதும் புறத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மனத்தைப் பொறிகளின் வழியே செல்லாமல், அகத்தில் நிறுத்திப் பழகுதல் ஆகும்.

பொறிகட்கு ஆதாரம் அளிக்காதிருத்தல் நச்சினார்க்கினியர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் 'தொகை நிலை' என அழைக்கின்றார்.

ஒரு மனிதனின் பகுத்தறிவு அவனது புலன்கள் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் அடிபணிந்து கொண்டிருந்தால், அவன் வீழ்ச்சி அடைகிறான். இதற்கு மாறாக சுவாசத்தில் அளவான கட்டுப்பாடு இருந்தால், புலன்கள் ஆசைகட்குக் காரணமான வெளிப்பொருட்களை நாடி ஓடுவதற்குப் பதிலாக உட்புறம் திரும்புகின்றன.

புலன்களின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து அந்த மனிதன் விடுபடுகிறான். இதுதான் யோகாவின் ஐந்தாவது கட்டம். இது பிரத்தியாகாரம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

பிரத்தியாகாரப் பயிற்சியை நடைமுறைப்படுத்துதற்கு, அதாவது பொறிகளின் வழியே போகவிடாமல் செய்ய அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதனினும், அதனை அடக்க முயற்சி செய்வதனினும், சிறந்த முறை மடைமாற்றம் செய்யும் முறை என்பது திருமூலர் கூட்டும் நெறியாகும். நம்முடம்பில் இயல்பாக ஆறு ஆதாரங்கள்

உள்ளன. அவை நெற்றி, கழுத்து, மார்பு, வயிறு, தொப்பூழ், மூலம் ஆகியவையாம்.

இந்த ஆதாரங்கள் தெய்வங்கள் தங்கி அருள் செய்யும் இடங்கள் என்று கருதப்படுவதால் பிராணாயாமம் பழகுவோர் ஒவ்வொரு ஆதாரமாக நினைத்து அவ்வவ் இடங்களில் பிராணனை நிறுத்தி வணங்குவதே பிரத்தியாகாரம் என்று புலவர் இராமகிருட்டிணன் கூறுகிறார். பிராணாயாமத்தில் முழுமை பெற்று உள்ளம் வலுப்பட்டு பிரத்தியாகாரம் கை கூடிய நிலையில் உயிர் புறப்பட்டுப் போகாமல் உடலில் தங்கும் என்பது திருமூலர் கருத்து

ஒருக்கால் உபாதியை, ஒண்சோதி தன்னைப்
பிரித்துணர் வந்த உபாதிப் பிரிவைக்
கரைத்து உணர்வுன்னல், கரைதல், உள்நோக்கல்
பிரத்தி யாகரப் பெருமையது ஆமே (திரும. 585)

என்ற பாடலால் பிரத்தியாகாரப் பெருமையைப் பாடுகிறார் பிரத்தியாகாரப் பலன் மூலாதாரத்தில் இருக்கும் குண்டலினியிச் செஞ்சுடராக இறைவன் எழுந்தருளியுள்ளமையால் அவனைப் பன்னிரண்டங்குலம் கீழாகத் தியானித்துப் பழகினால் தேகத்திற்கு அழிவில்லை என்பதாகும்.

தாரணை

தாரணை என்ற சொல்லுக்கு இருக்கச் செய்தல் என்பது பொருள். பிரத்தியாகாரப் பயிற்சியால் உள்ளுக்கு இழுத்த மனத்தை நிலை பெறும்படிச் செய்தல் தாரணையாம்.

தாரணம் என்பதற்கு உதாரணமாக மகாபாரதத்தில் மாபெரும் வில்லாளனான அர்ஜுனன் திகழ்கிறான்.

இந்தத் தாரணையால் உள்ளே திருப்பப்பட்ட மனம் அங்கேயே நிலைத்து இருப்பதற்கான உபாயம் கிட்டுகிறது. இதனால் விளையும் ஆற்றல், யந்திரங்கள் வழியாகப் பெறும்

ஆற்றல் போல மனித ஆற்றலை மிகைப்படுத்தக்கூடிய, வலுப்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளது.

மனம் ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றி நிற்கும் இயல்புடையது. யோகநெறிச் செல்லாதார் நெஞ்சம் உலகமுகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும். ஐம்பொறிகளை ஒவ்வொன்றாக மாறி மாறிப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்.

வாகனம் எஜமானனைத் தாங்குமேன்றி யஜமானன் வாகனத்தைத் தாங்கிச் செல்லுவதில்லை. மனம் முதலாளி போல்வது. அது ஐம்பொறிகளை ஏறிச் செலுத்தற்பாலது அறிவுடன் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நெஞ்சமே அப்படிச் செய்யற்பாலது.

பிரத்தியாகாரப் பயிற்சியால் அறிவு சிறப்படைய முடியும். ஆன்மாவைப் பற்றி, இறைவன் மீது நிலைபெறும்படி மனத்தை நிறுத்துவது தாரணையாக மலர்கிறது. இத்தகைய யோக முயற்சியால் ஆன்மா தூய்மை பெறுகிறது. ஆன்மா தூய்மை பெற்ற நிலையில் பதியை அறியும், பதியை அறிந்த நிலையில் இறையுடன் - சிவத்துடன் ஒன்றுபடும். யோக நெறியின் முடிவான பயன் காண தாரணை வழியாக அமைகிறது.

தாரணை பற்றித் திருமூலர் பத்து பாடல்களில் விளக்குகிறார். தாரணை மூலம் சிவனுடன் ஒன்றும் போது கண்ணும் செவியும் செயல் மறந்து போகும். ஆன்ம ஒளி, சிற்சபை, மனோன்மணி என அழைக்கப்படும் ஆனந்த வடிவ இறைவனை உணரலாம். இதனால் என்றும் இளமைப்பருவம் வாய்க்கும். தாரணைப் பயிற்சியாகிய அலையும் மனத்தை, அலையாமல் சிவத்தோடு ஒருமைப்படுத்தினால், மூளையின் அளப்பரிய ஆற்றலை உணர்ந்து வெளிப்படுத்தலாம். சிவனோடு பொருந்தி நிற்பதே தாரணை என்பதைத் திருமூலர்,

அரித்த உடலை ஐம் பூதத்தில் வைத்துப்
பொருத்த ஐம்பூதம்சத் தாதியில் போந்து

தெரித்த மனாதி சத்தாதியிற் செல்லத்
தரித்தது தாரணை தற்பரத் தோடே

(திரும. 597)

என்ற பாடலால் விளக்குகிறார். ஐம்பொறிகளால் ஆட்டி வைக்கப்படும் உயிர், சிவத்தைச் சிந்தித்து, மனமடங்கி, ஆன்மா சிவத்துடன் பொருந்தியிருப்பதே தாரணை என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

தியானம்

தாரணையின் மேம்பட்ட நிலை தியானம் எனலாம். அலையும் மனம் அலையாதிருத்தல் தாரணை எனின் அம்மனம் நிலைத்து நின்றல் தியானம் ஆகும். தியானம் என்பது உள்முகப் பயிற்சியுள் முக்கியமான இடம் வகிப்பதாகும்.

உள்முகம் திரும்பிய நெஞ்சம் பலப்பல எண்ணும். அந்த எண்ணங்களை ஒருமுகப்படுத்தி அமைப்பது தியானப் பயிற்சியின் முதற்படி ஆகும்.

உள்முகமாகத் திரும்பிய சித்தம், மறுபடியும் வெளிச் செல்லாதிருப்பதோடு, பலப்பல நினைக்கும் பழக்கத்தையும் விட்டு நீங்கி, ஒன்றே பற்றி, ஒரு நினைப்போடு மாத்திரம் இருக்க முயலவேண்டும். இப்படி இருப்பது எளிய காரியமன்று. “தியானம் அறுகடிகை” என்பதனால் தியானம் நிலைப்பதன் சிரமம் அறியப்படும். இதுபற்றியே உள்வந்த ‘தியானம்’ என்று கூறுகின்றனர்.

யாதொரு இடையிடும் இன்றி இருபது நிமிடங்களாவது ஒன்றில் நிலைத்து நிற்கும் நிலை தியானம். இடையிடு இல்லாத தாரணையே தியானம்.

இத் தியானம் பற்றித் திருமூலர் இருபது மந்திரங்களில் எடுத்துரைக்கின்றார். தியானம் பரத்தியானம், சிவத்தியானம் என

இருவகைப்படும். பரத் தியானம் என்பது ஏதேனும் ஒன்றின் மீது சிந்தனையை இருத்துதல். சிவத்தியானம் என்பது ஒளியுடைய சிவனை எண்ணுதலாகும். பரத்தியானத்தை ஆதாரயோகம் என்பர். சிவத்தியானத்தை நிராதார யோகநிலை என்பர்.

தியானம் பற்றித் திருமூலர் கருத்துகள்

புருவமத்தியில் காணப்படுகின்ற சக்தியைக் கண்டு கலந்திருந்தால் விண்ணாறு பாயும்; பரம் பொருளைப் பார்க்கலாம்; மனவிளக்கை ஏற்றிச் சினவிளக்கை அவித்துத் திரியைத் தூண்டிவிட்டால், அட்சயா விளக்கு ஒன்று தோன்றும். எண்ணாயிரம் ஆண்டு யோகம் இருந்தாலும், கடவுளைக் கண்டவரில்லை. உள்ளே தேடினால் அவன் கலந்திருப்பது நன்கு தெரியும். நிமிர்ந்திருந்து நுனி மூக்கில் பார்வையை வைத்து, உணர்ச்சி ஒன்றியிருந்தால் உயிருக்கு வாட்டமில்லை. உடலுக்கு அழிவில்லை. பத்துவகை நாதங்களைக் கேளாமல் கேட்டுணரலாம். இந்நாதங்களின் முடிவிலேதான் பராசக்தி விளங்குகிறாள். தியான நிலையில் இருப்பவர் இருள் நீங்கி இன்பம் எய்தும் நிலையைத் திருமூலர்,

அறிவாய் அசத்து என்னும் ஆறாறு அகன்று

செறிவான மாயை சிதைத்து, அருளாலே

பிறியாத பேரருள் ஆயிடும் பெற்றி

நெறியான அன்பர் நிலையறிந் தாரே

(திரும. 617)

எனப் பாடுகின்றார்.

ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்து

தூங்காமல் தூங்கி சுகம்பெறுவது எக்காலம்?

எனப் பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பலில் கூறுவது இந்த தியான நிலையேயாகும். தியானத்தைத் தினமும் காலையில் ஒரு நாழிகை நேரம் பயின்றால் உடம்பில் உயிர் அழியாது இருக்க

82 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

வைப்பான் சிவன் என்பதை, 'நாழிகை சாதிக்க வைக்கும் உயிர்நிலை வானவர் கோனே' எனத் திருமூலர் திருமந்திரத்தில் பாடுகிறார்.

தியானம் அளவற்ற சக்தியையும், அழியாத நல்ல வாழ்வையும் தருகின்றது. புனிதமாகின்றது.

தியான நிலை விளக்கும் உண்மையாவது எவ்வாறு வினையாற்றினால் வினை நம்மைப் பந்தப்படுத்துவதற்கு மாறாக, நம்மை உலக வாழ்க்கையினின்று விடுவித்து, இறைவனிடம் அழைத்துச் செல்லும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

துறவு மட்டுமே நிலையான பேற்றைத் தந்துவிடுவதில்லை. துறவுடன் கூடிய இறை தியானந்தான் நன்மையைப் பெருக்குகின்றது.

சமாதி

தியானிக்கப்படும் பொருளின் புறப்பொருளை விட்டு அகப் பொருளாகிய கருத்தை மட்டும் தியானிக்கத்தக்க வண்ணம் தியான சக்தியைத் திவிரமாக்கினால் அந்த நிலைதான் சமாதி.

மிகப் பெரிய மகான்கள், சித்தர்கள், ஞானிகள் சமாதி நிலையில் இருந்துதான் இறைவனடியைக் கண்டிருக்கிறார்கள். யோக நெறியின் முக்தி நிலை சமாதி நிலை எனக் கொள்ளலாம்.

சமாதி என்பது எப்பொருளில் மனம் பதித்துப் பழகி, தியானம் உண்டாயிற்றோ, அந்தப் பொருளில் மனம் கரைதல்.

திருமூலர் கூறும் சமாதி நிலை

சமாதி என்பது அட்டாங்க யோகத்தின் இறுதி நிலை. தியானத்தின் விளைவு. முற்கூறிய இயமம் முதலிய ஏழுபடிகளின் முடிவு. சமாதி நிலையை

சமாதிய மாதியில் தான் ஷொல்லக் கேட்கின்
 சமாதிய மாதியில் தான் எட்டும் சித்தி
 சமாதிய மாதியில் தங்கினோர்க்கு அன்றே
 சமாதிய மாதி தலைப்படும் தானே (திரும. 618)

எனத் திருமூலர் பாடுகிறார். இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் என்ற ஏழும்; முறையாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டால் சமாதி கைகூடும்.

சமாதி நிலையில் பேரொளியைக் காணலாம். மனமும் பிராணனும் மனோலயம் ஆகும். காலன் என்ற சொல் கனவிலும் இல்லை. திங்கள் மண்டலத்தில் சிவமாய் இருக்கலாம். நடுவுநிலைமை தானே வந்து சேரும். சமாதி சாதனத்திலே ஒருவர் தலைப்பட்டிருக்கும் நிலைமை மூன்று தரப்படும். அவை மந்தம், மத்தியம், தீவிரம் எனப்படும். இவற்றுள் தீவிரப்பட்டிருப்பவர்க்குப் பலன் எளிதிலும், விரைவிலும் கூடும் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார்.

திருமூலர் கூறும் தியான நிலை, சமாதி நிலை இரண்டையும் சித்தர்கள் பலர் பலவாறாகப் பாடியுள்ளனர்.

சரீர சித்தி உபாயம்

சரீர சித்தி உபாயம் என்ற பகுதியில் உடலின் பயன் ஞானத்தைப் பெறல் என்பதை

உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
 திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
 உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
 உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே (திரும. 724)

எனப் பாடுகின்றார். உடம்பு என்பது ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக வழங்கப்பட்ட ஒன்றன்று. அது உயிரின் கொள்கலன். இறைவன் வாழும் ஆலயம். நடமாடும் கோயில், என்று

84 • திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

உடலைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் திருமூலர் “உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்” எனக் குறிப்பிட்டு ஆனால் பின் இறைவனுக்குரிய கோவிலாக அறிந்து கொண்டு செயல்பட்டேன் என்று கூறுகிறார்.

நீரின் கொள்கலமாகிய ஒரு மண்பானை உடைந்து போனால் அதன் உள்ளே சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த நீரும் சிந்தி மண்ணால் உறிஞ்சப்பட்டு அழிந்து போவது போல, உயிரின் கொள்கலமாகிய உடல் அழிந்து போய்விட்டால், அதனுள் நிற்கும் உயிர் தனது இருப்பிடத்தைத் தற்காலிகமாகவேனும் இழந்து முகவரியற்றதாக ஆகிவிடுகிறது. இதனால் உயிரின் நோக்கங்கள் நிறைவேறுவது தடங்கல்படுகிறது. ஆகையால் உயிரின் நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்கான கருவியாகிய உடலை ஆசைக்குரியதாகக் கருதாமல் பூசைக்கு உரியதாகக் கருத வேண்டும் என்பது திருமூலரின் கருத்தாகும்.

எத்தகைய யோகத்திற்கும் இறை அன்பு இன்றியமையாதது. நம்முடைய ஆற்றலை நாம் உடம்பு, உள்ளம், அறிவு என்னும் மூன்றினாலும் வெளிப்படுத்துகிறோம். இம்மூன்றும் ஒன்றுபட்ட நெறியே சரீர சித்தி உபாயம்.

உடலோம்பலும் இறைவனும்

சித்தர்கள் யாவரும் உடலை நிலையானதல்ல என்று கூறுவது போல் யாக்கை நிலையாமையில், உயிர் நிலையாமையில் அறத்தின் திறம் கூறிய திருமூலர் அன்போடு கூடிய அட்டாங்க யோகத்தால் உடலைப் பேணலாம் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். நானும் மற்றைய சித்தர்களைப் போல மனித உடலை இழுக்கானது என்றே எண்ணி வந்தேன். இப்பொழுது அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். என் உடம்பினுள் உத்தமன் இருந்தே என்னை ஆண்டு வருகின்றான். இந்த உடல் நீண்ட நாள் வாழ வேண்டும். வாழும் வழியினை அறிந்துள்ளேன், எனப் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
 உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
 உடம்பினுள் உத்தமன் கோயில்காண் டான் என்று
 உடம்பினை நானிருந்து ஒம்புகின் றேனே (திரும. 725)

உடலை இறைவன் வாழும் இடம் என்று கண்டு அதனைப் பாதுகாத்துய்யும் நெறி கூறிய திருமூலரின் கருத்தை ஒட்டியே யோகிராஜ் வேதாத்திரி மகரிஷி “வாழ்க வளமுடன்” என்ற பேரியக்கத்தை நடத்தி வருகிறார். அவர் தம் “எளியமுறை உடற்பயிற்சி” என்ற நூலில், துன்பங்களிலிருந்து நீங்கிக் கொண்டு விடுதலை பெற்று தூயவர்களாக உடலாலும், உள்ளத்தாலும் நன்மக்களாக வாழவேண்டும். அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் பெறவேண்டும் என்ற ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடுதான் இந்த யோகமானது வகுக்கப்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

உடலும் மனமும் நலமாக இருந்தால்தான் உழைப்பும் அறிவும் பயனுள்ளதாக அமையும். மெய்யறிவு சேர்ப்பதற்கு அறம் முதலியன வழி என்றாலும், அறம் முதலியன செய்வதற்குக் கருவியாக உடல் அமைவதால், உடல் பேணப்படுவது வேண்டுவதாயிற்று. திருமூலர் கூறும் யோக நெறிகள் உடம்பை வலுவுடையதாகவும், உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்யவும், உயிரை மேன்மையுறச் செய்யவும் வழிகாட்டுகின்றன. உடற்சித்தி பெற்று அருட்சித்தி பெறவும் திருமூலர் வழிகாட்டுகிறார்.

பிற உடற்பயிற்சிகளைவிட யோகப்பயிற்சியின் தனிச்சிறப்பு உடல் ஆரோக்கியத்துடன் மன நிம்மதியும், மகிழ்ச்சியும் அமையவேண்டும் என்பதுதான்.

உடலுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய உடற்பயிற்சியும், மனதிற்குக் கொடுக்கக்கூடிய தியானப் பயிற்சியும், உயிர்க்குறுதி அளிக்கும் காயகற்ப பயிற்சியும் இம்மூன்றும் உடலையும், உள்ளத்தையும், உயிரையும், தூய்மைப்படுத்தி, மேன்மைப்படுத்தி, மறுபடியும்,

86 ஃ திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல்

மறுபடியும், மேலும்மேலும், நல்லமுறையில் உபயோகித்து வாழ்க்கையை வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வழிபயப்பனவாகும்.

ஃவாமி குவலயானந்தா உடலோம்பும் யோகநெறி பற்றி, யோகக்கலை மனித வார்க்கத்திற்கு ஒரு முழு தகவலை உடையது. அது மனித உடலுக்கும், மனித மனத்திற்கும், மனித ஆத்மாவிற்கும் தகவலை உடையது என்கிறார்.

திருமூலரின் உடலோம்பல் நெறிகள் உடல்நலம் காத்து, மனவளம் பெருக்கி, உயிர் நலமுறும் தூய்மைப்பேறு எய்தும் உன்னத நிலையாக மலர்ந்துள்ளது.

ஆனந்தத்தின் அச்சாணி

உபதேசம் என்ற சொல் சமஸ்கிருதச் சொல் ஆகும். உப என்றால் துணை; தேசம் என்றால் இடம் என்று பொருள்பட்டுத் துணையாய் இருக்கும் இடம் என்று விரியும். அதாவது அருகில் துணையாய் இருந்து “அறநெறி கூறுதல்” என்பதாகும். திருமூலர் அருகில் இருந்து செவிகளின் ஊடே சென்று உள்ளே நெஞ்சில் பதியுமாறு கூறும் செய்திகள் முதல் தந்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அமைதியான, ஆனந்தமான வாழ்க்கைக்கு அறம் அச்சாணியாகும். அதனால்தான் தொன்மையாக உருவாக்கப்பட்டுக் காலம் காலமாகவும், செவி வழியாகவும், நின்று நிலவி வரும் புராணங்கள், நூல்கள் அறத்தை வலியுறுத்தின. அறநெறிகளாக கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பிறர் மனை நயவாமை, தானச்சிறப்பு, அறம் செய்யும் திறம், அன்புடைமை, கல்வி, கேள்வி கேட்டமைதல், நடுவு நிலைமை, பொறையுடைமை, பெரியாரைத் துணைகோடல், அவாவறுத்தல், கூடாவொழுக்கம் தவிர்த்தல், கல்லாமை இல்லாமை, இளமை நிலையாமை, உயிர் நிலையாமை பற்றி விளக்கமாகக் கூறி நல்லன எதிர்கொண்டு, அல்லன நீக்கி, சிவஞானம் தேடி வாழத் திருமூலர் வலியுறுத்துகிறார்.

ஆம்விதி நாடி அறம் செய்மின் அந்நிலம்

போம்விதி நாடிப் புனிதனைப் போற்றுமின்

நாம்விதி வேண்டும்அது என்சொலின் மானிடர்

ஆம்விதி பெற்ற அருமை வல்லார்க்கே

(திரும. 195)

என்ற பாடலால் இந்தப் பிறவியில் இன்பம் தரும் நெறியை நாடி ஒழுக்கத்தில் நில்லுங்கள் என மானிடரைத் திருமந்திரம் நெறிப்படுத்துகிறது.

அறம் செய்யாமை காரணமாக இறைவனை முழுதும் அறிய இயலாமல், அவன் அருளைப் பெற இயலாது போகிறது என்பது திருமந்திரக் கருத்தாகும்.

திருமந்திரம் அன்பு, அறம், இறைவழிபாடு, முதலியவற்றைப் பெரிதும் வலியுறுத்துகிறது. அன்பினால் உலகில் வன்முறையற்ற இனிய சமுதாயம் மலரும்; வளம் பெருகும்.

அறவழி நிற்போர் வீடுபேறு அடைவர்; அதனால் மக்கள் அறநெறியில் நின்றல் கடன். சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு அதுதான் வழி. உலகம், யாக்கை, செல்வம், உடல் நிலையில்லாதது. நிலையாமைகளை நினைத்து இறையை வணங்கினால் நன்னிலை பெறலாம். உடல் நிலையற்றதாயினும், மனிதன் யோகநெறி நின்று வீடுபேறு அடைய முயலவேண்டும். யோக நெறியால் வாழும் வரை உடலை கோவிலாகக் கொண்டு, அற நெறியால் அன்பு வாழ்க்கை வாழ்ந்து, சைவ நெறியால் இறை அனுபவம் உணர்ந்து வாழ திருமுலர் சிறந்த வழியினைக் காட்டிச் சென்றுள்ளார்.

திருமதி புவனேஸ்வரி இராமானுஜம்
தமிழ்ப் பாடத்தில் பி.லிட., சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும்,
பி.எட்., அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும்,
எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தைச்
சார்ந்த திருவையாறு அரசர் கல்லூரியிலும் பயின்று,
'திருமூலரின் சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பில்
முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

தனியார் பள்ளியொன்றில் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக
தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியையாக பணியாற்றி வரும் இவர்,
ஐந்துஆண்டுகள் ஆசிரிய-மாணவ ஒருங்கிணைப்பாளராகப்
பணியாற்றி உள்ளார். நான்கு ஆண்டுகள்
மாவட்ட அளவில், தமிழ்ப் பாடத்தில் மேல்நிலை
இரண்டாம் ஆண்டில் முதல் மதிப்பெண் பெற்ற
மாணவரை உருவாக்கியமைக்காக
'தினகரன்' வழங்கிய நற்கல்வியாளர் விருதின்ையும்
கே.பி.கே.யின் வெள்ளிப் பதக்கங்களையும்
பெற்றுள்ளார். ஆன்மீக இதழ்களில் பல கட்டுரைகள்
எழுதியுள்ளார். இவரது எம்.ஃபில், பட்டத்திற்கான
ஆய்வேடே இந்நூல்.